

Remete Farkas László

Párkereső tanmesék idősebbeknek

TARTALOMJEGYZÉK

ELŐTÖRTÉNET	3
BEVEZETÉS	3
1. Nyitott házasság	4
2. Együttélés helyett vendéglátás	4
3. Közös nyaralások	5
4. A közös érdeklődés összehoz	5
5. Horgászás, női módra	6
6. Sikeres osztály-találkozó.....	6
7. Jó szomszédság	7
8. Bátorság és szókimondás	8
9. Jó a pap, a háznál	9
10. Egy viharnek hála.....	9
11. Két fél meg egy, az egy pár.....	10
12. Együtt könnyebb	11
13. Aki az állatot szereti, azt megszerethetik.....	12
14. Közös nyugdíjasház	13
15. Hogyan lett négyből kétszer-két pár.....	14
16. Mindenki a saját szerencséjének kovácsa	15
17. Nem jó kétszer ugyanabba belelépni 1.0.....	16
18. Nem jó kétszer ugyanabba belelépni 2.0.....	17
19. Szemérmetes koldusnak üres a tarisznyája	18
20. Leáldozó napnak is lehet meleg sugara.....	19
21. Jó kifogás sose rossz	19
22. Üdülői ismerkedés.....	20
23. Legrövidebb út, az egyenes.....	21
24. Kevés szóval is lehet	22
25. Haladni kell a korrall.....	22
26. Jó bornak is kell cégér.....	23
27. Jobb későn, mint soha	24
28. Megállt az idő.....	25
29. Családon belül marad	26
30. Puding próbája az evés.....	27
31. Legrövidebb az egyenes út.....	28
32. A nő is ember	29
33. Családi összefogás	30
34. Azért, mégis az első az igazi	30
35. Egy kis felújítás sosem árt.....	31
36. Egyszer minden út véget ér	33
BEFEJEZÉS.....	35

ELŐTÖRTÉNET

Barátommal nemrég találkoztam. Alig 65 éves, most vonult nyugdíjba. Arról beszélgettünk, hogy nyugdíjasként miként szeretne élni. Megdöbbenésemre kijelentette: válni akar, új életet kezdene. Elmondta, hogy a házassága nagy szerelemként indult. De utólag kiderült, hogy csak az ő részéről. Kettőjük érdeklődési és baráti köre igencsak különbözik. Sőt, életritmusuk és szórakozási igényeik is annyira eltérőek, hogy szinte képtelenek közösen - mindkettőjüknek tetsző módon - felüldülni. Egyikük szívesen fürdőzött, de nem bírta a forró napot. Viszont élvezettel kirándult az erdőkben, érdekelték a múzeumok és olvasmányok, kedvelte a forgatagos rendezvényeket. A másikuk félt a vízben, de szívesen napozott. Viszont utált gyalogolni (főleg erdőt járni), irtózott a nomád programoktól. Kerülte a nagyobb társaságot, inkább otthon tévézett. Nem csoda, hogy még az egy hetes együtt-nyaralás is kínszenvedés volt számukra.

Elhidegültek egymástól. Naponta alig váltottak néhány szót. Az utóbbi 30 évben úgy éltek egy lakásban, mintha társbérlők lennének. Időközben gyermekeik is kirepültek, ketten maradtak összezárva. Amíg dolgozott, addig napközben lefoglalta magát. De a mostani egész napos „otthoni szabadság” megviselte. Közösségekbe járna, szívesen kirándulna, járná az országot, ismerkedne és bulizna - egy hozzá hasonlóval. Bepótolná, amit elmulasztott.

Felesége más oldalról világította meg e problémát. Nehezen viselte a férjét, nagyon zavarta állandó pörgése és okoskodása. Szerinte is elhidegültek, képtelenek a közös együttlétre. Amit látványosan bizonyít a közel 20 éves különszobás életük. Viszont, havi jövedelmeik nem tennék lehetővé, hogy külön lakásokban éljenek. Ő már beleszokott ebbe az életbe-kényelembe, fél a változástól. Valamint, ha valamelyikük megbetegedne, akkor még szükség lehet a másik segítségére, gondoskodására. Ezért ellene van a válásnak. Ha a férje más nővel „akarna” ismerkedni-összejárni, őt az sem zavarná. Tegye, de a közös lakásba ne hozzon idegen nőt.

Barátom pedig éppen azért válna, mert házasként nem akarja megcsalni a feleségét, szabadon és magában akar élni. Hogy függőség nélkül élvezhesse a hátralévő maradék életét, ami a mostani betegségei miatt legfeljebb tíz-tizenöt év. A feleségének még legalább 30-35 éve lehet hátra. Így neki is jobb lenne, ha még most találna magának „valaki újat”, mint az ő halála után. Gyermekeiket hidegen hagyja ez a probléma. Saját életet élnek, nem szorulnak a szülőkre.

BEVEZETÉS

Valójában e beszélgetés adta az ötletet a következő történetek leírásához. Valamint az, hogy a barátom megkérdezte: mit javasolnék neki, mit tennék én az ő helyében? De erre csak olyan tudna hasznosat felelni, aki maga is érzi, hogy „hol szorít a cipő”. Ha jól belegondolunk, a barátom némely problémája talán tipikus. De nem ez a nyugdíjas korosztály jellemző nehézsége. Sokkal nagyobb gondot jelent az egyedül élőknek: az új kapcsolatok kialakítása. Ezért, e kötetben olyan történeteket igyekeztem összegyűjteni, amelyek ötletet adhatnak idősebb korúak ismerkedéshez, partnerek megválasztásához, új kapcsolatok szövéséhez.

Ilyenkor azt illene írni, hogy „a történet nem valós cselekményen alapul, szereplői kitalált alakok, mindennemű egyezésük a valósággal csupán a véletlen műve.” De ez csak részben felelne meg az igazságnak. Ugyanis történetek több, hasonló-megtörtént eset tanulásaiból „lettek összegyűrva”, a mai időkben „hasznosíthatóra alakítva” és derűlátóra hangolva.

1. Nyitott házasság

ÚJFAJTA kapcsolat! Összefutottam egy régi ismerősömmel. A férfi már 10 éve nyugdíjas, önkéntesként segít egy társadalmi szervezetnél. A felesége dolgozik, még legalább 7 éve van a nyugdíjig. Kiderült, hogy régen elhidegültek. A különböző életvitelük, eltérő szabadság-lehetőségeik pedig még inkább eltávolította őket egymástól. Régebben ők is foglalkoztak az válás gondolatával. De aztán másként határoztak, főleg anyagi megfontolásokból. Továbbra is egy lakásban élnek, de külön szobákban és teljes szabadságot adva egymásnak. A rezsit közösen fizetik, magukra főznek-mosnak, de a nagytakarítást (felújítást) közösen végzik. Külön nyaralnak, szabadidejüket is külön töltik. Naponta alig néhány szót szólnak egymáshoz, akkor is csak a legszükségesebbet. Csak akkor vannak együtt „családként”, ha vendég (rokon, gyermekük) jön, vagy egyéb neves alkalmakkor (szüli- vagy névnap, karácsony, húsvét stb.). Természetesen, ha a másikuknak valami komolyabb gondja van, akkor a segítség kölcsönös. De a többi idő alatt nem zavarják egymás köreit. Az esetleges kapcsolataikat megválogatják. Úgy intézik, hogy a másikat ez ne zavarja, ne terhelje. És a közös lakásba nem visznek idegent.

Hogy miért határoztak így? Azért, mert együtt könnyebb fenntartani egy nagyobb lakást. Nincsenek egyedül, nincsenek idegennek kiszolgáltatva. Valamit, ha valamelyikük meghalna, a másik özvegyi nyugdíjat kaphat. Így a közösen szerzett dolgokat sem pazarolnák kiszámíthatatlan idegenre. Kifelé családnak látszanak, de belül inkább olyan, mint egy testvéri vagy kollégiumi együttélés (közös házbérlet). És, ami fontos, nem avatkoznak egymás magán-életébe, nem szólnak be egymásnak, nem cikizik egymást. Élnek, és hagyják a másikat is élni. Közel 12 éve tértek át erre az életmódra. Állítólag bevált. A válás már eszükbe sem jut, nem vitatkoznak, nem akarják a másakra kényszeríteni akarataikat, lelkileg sem zsarolgatják egymást és jobban megértik a másikat. A régi-hagyományos házas-életet egyik sem akarná visszahozni.

2. Együttélés helyett vendéglátás

ÉRDEKES kapcsolat! Az úr: elvált, nyugdíjas pincér, tipikus Bagoly (későn ébredő, éjfél után fekvő). A hölgy: özvegy, nyugdíjas piaci eladónő, tipikus Pacsirta (kora hajnalban ébredő, napnyugtával fekvő). Egy utcában laktak, egymást már régóta ismerték, látásból. Kezdetben csak köszöngettek egymásnak, de 4 éve egy közeli parkban beszédbe is elegyedtek. Nem panaszkodtak, hiszen volt saját garzonlakásuk, nyugdíjuk is elegendő. De mindketten érezték, hogy társaságra lenne szükségük. Egyre gyakrabban találkoztak napközben, sőt egy idő után egymást vendégségbe is meghívták. Fél év után szinte minden nap együtt voltak. Gyakran kirándultak, meglátogatták fiatalkoruk emlékezetes helyeit, néha fürdőbe jártak. Sokat beszélgettek, együtt főzőcskéztek, régi filmeket nézegettek. De csak délelőttől kora estéig. Akkor mindketten visszavonultak a saját lakásukba, és éltek a megszokott életüket. A Pacsirta megnézett egy-két érzelmes szappan-operát, majd hajnalig aludt, amikor felkelve takarított, mosott, főzött - a délelőtti találkozásig. A Bagoly este takarított, mosott, majd tudományos filmeket nézett, internetezett. És amikor késő reggel felébredt - készült a napi találkozásra.

Hogy miért nem költöztek (házasodtak) össze? A különböző életritmusuk, megcsontosodott szokásaik és gyermekeik ellenkezése miatt. Nem bánták meg, mert úgy élhettek társas életet, hogy közben megőrizhették életformájukat és szabadságukat, egyikük se került kiszolgáltatott vagy függő helyzetbe. Úgy érezték magukat, mint a fiatalkori „randevúztatások” idején.

3. Közös nyaralások

FELÜDÍTŐ kapcsolat. Jelen történet szereplői - a nyugdíjas hölgy és úr - egy szanatóriumban ismerkedett meg, 2010 februárjában. Már az első nap felfigyeltek egymásra, de néhány napba is beletelt, míg kötetlenül mertek-tudtak társalogni. Már az első hét vége felé - leszámítva a vizsgálati és kezelési időket - szinte az egész napot együtt töltötték. Beszélgettek és sétálgattak, gyógyfürdőztek és kirándulgattak, egyre közelebb kerülve. Igen kedvelték egymás társaságát, ezért a kapcsolatukat a gyógykezelés utánra is meg akarták őrizni. Ugyanakkor gondot okozott, hogy több száz km-re laktak egymástól. És, hogy mindketten olyan „régimódi faluban” éltek, ahol hamar kibeszélték volna őket. Elért egzisztenciájukat és időnkénti munkalehetőségeiket sem adták volna fel. Családjuk-környezetük sem fogadta volna szívesen egy idegen „jövevény” beköltözését. Szerencsére, a szanatórium jó ötletet adott mindkettőjüknek. Hiszen, miért ne találkozhatnak időnként valahol - egy harmadik helyen? Például, egy nem túl felkapott, olcsó-kellemes és csendes-félreeső üdülőhelyen. Ahol fürdőzhetnek és napozhatnak, csónakázhatnak és a közeli erdőben kirándulhatnak, esténként sétálhatnak, közösen főzhetnek. Távol az ismerős szemektől. Természetesen úgy, hogy mindketten állnak a saját költségeiket.

E tervvel váltak el egymástól, e-mailben és telefonon tartva a kapcsolatot. Májusra találtak is egy kellemes tóparti üdülőt, amelyet mindketten könnyen megközelíthettek, és ahol olcsón bérelhettek teljes faházat. Június első hetét már ott is töltötték. Majd az augusztus utolsó hosszú hetét is. Azóta minden évben találkoznak egyszer-kétszer, és közösen töltenek 1-3 hetet. Kapcsolatuk azóta is felhőtlen. Talán azért, mert már az elején megegyeztek abban, hogy egymás ügyeit tiszteletben tartják, családi és egyéb problémáikkal egymást nem terhelik. Főleg, nem kérnek a másiktól olyat, amit az nem szívesen tenne meg, vagy ami kellemetlenséget okozna. Nem rontják a hangulatot felesleges kérdezősködésekkel. Egyik sem akarja a másikat magához láncolni, a másikban szorongást vagy büntudatot kelteni. Amíg együtt vannak, élvezni akarják egymás társaságát, igyekeznek egymásnak örülni, kölcsönösen felüdülni. És, ami szintén fontos - mivel ritkán találkoznak - így a kapcsolatuk sem válhat unalmassá.

4. A közös érdeklődés összehoz

SORSSZERŰ kapcsolat! Az eset egy nyári táborban vette kezdetét (2002-ben). Ahová a hölgy és úr ugyanabból a célból ment, hogy egyszerre tanuljon és nyaraljon, hasznosan-érdekesen tölthessék nyári pihenésüket. Azért is, mert mindketten érdeklődtek a természetes életmód és gyógyítás iránt. Megismerkedésük a véletlen műve, vagy a sors játéka. Mindketten egyedül érkeztek (többség párban, társasággal). Így, pár hiányában egymás mellé „osztotta” őket a foglalkozás-vezető. Eleinte furcsán méregették egymást, mert külsőre igencsak különböztek álmaik lovagjaitól és hercegnőitől. Annyira, hogy más körülmények között fel sem figyeltek volna a másokra, szóba sem álltak volna egymással. De hamar észrevették, hogy érdeklődési körük nagyrészt egyező. Valamint, hogy egyedi tudásuk és tapasztalataik, észjárásuk és felkészültségük - jól kiegészíti a másikat. Így aztán már első nap este élénken beszélgettek, lelkesen vitatkoztak és élvezettel „eszmét cseréltek”. A második nap elméleti és gyakorlati foglalkozásait már együtt művelték, mint lelki-ismeretes tanulópárok. A kezelési fogások „egymáson történő gyakorlásával” pedig néhány nap után „megtört a maradék jég is”. Megéreztek, hogy bízhatnak egymásban, valódi szellemi-lelki társra találtak. Sőt, ennek érzéki oldaláról a tábor búcsúestjén (pontosabban az éjjelén) maguk is meggyőződhetnek.

Együtt utaztak haza (mert közben kiderült, hogy mindketten ugyanabból a városban laknak). Ezután is külön éltek (saját lakásukban), de hetente többször is összejártak. Ha az egyikük „kezelgetett” valakit, mindig a másikat hívta segítőtjének. Közben együtt jártak tanfolyamokra, egymáson gyakorolták a tanult fogásokat. Sőt 2008 nyarától már maguk szerveztek életmód-táborokat, közérzetjavító üdüléseket és fogyi-túrákat, amely hasznán igazságosan osztottak.

Hogy miért neveztem sorsszerű kapcsolatnak? Talán azért, mert soha sem jöhetett volna létre, ha „akkor, ott és úgy” nem találkoznak. E nélkül a „zsák sem lelhetette meg a saját feltjét”.

5. Horgászás, női módra

KEZDEMÉNYEZETT kapcsolat! Egy hölgy-ismerősömtől hallottam ezt a módszert, aki sikerrel alkalmazza. Csoda, hogy a férfiak eddig nem jöttek rá! Pedig, ezzel igencsak megkönnyítenék az ismerkedéseket. Pofonegyszerű! Hatékony, mint a faék! Gyors, mint a posta! És hamar elvállik, hogy „széna vagy szalma”. Íme, a módszer:

A hölgy mindig vitt magával vékonyra vágott papír-csíkokat. Amelyre már előre rányomtatta Facebook elérhetőségét vagy az e-mail címét. De a hivatalos nevét, telefonszámát vagy lakáscímét, azt soha sem. Ha valakivel jól elbeszélgetett és látott „benne fantáziát”, a találkozásukat hirtelen félbe szakította. Mondván: bocsi, belefeledkezett a beszélgetésbe, olyan jó volt, de sürgősen mennie kell. És odaadott egy ilyen papír-csíkot. Azzal, hogy az úriember ezen elérheti, befejezheti a „mondókáját” és folytathatják a csevegést. Kifelé így úgy tűnhetett, mintha nem ő lenne a kezdeményező, hanem csak lehetőséget biztosítana a másik fél számára.

Ezzel le is tesztelte a „felhozatalt”. Mert szerinte az internet-használat és az írás-készség egy bizonyos szint feletti állapotot érzékeltet. És a mondandó írásos megfogalmazása is jól „utal a minőségre”. Tapasztalata szerint, aki 3 napon belül jelentkezett, az - kezdésként - „úgy-ahogy komolyan vehető”. Egy 3-5 hetes napi levelezésből már az is kiderült, hogy érdemes-e az úriemberrel találkozni. Utána pedig szelektálhatott, elvárásokat egyeztetetett és ellenőrizhetett. Így aztán kiderült: kivel ajánlatos kirándulni, bulizni vagy csak kellemesen tölteni az időt, és ki lehet a „nagy Ő”. Közben ő is gondolkozhatott arról: hogyan tovább, kivel lenne érdemes kapcsolatba kerülni. Tény, hogy a „nagy Ő-t” még nem találta meg. De - ahogy mondta - ennek köszönhetően sok olyan élményben volt része, amit vétek lett volna kihagyni. Amit fontosnak tartott: ő irányíthatta az eseményeket, megszabhatta a feltételeket.

6. Sikeres osztály-találkozó

MEGKÉSETT kapcsolat! A 45 éves iskolai osztálytalálkozó emlékezetes eredménye. A régi 43 fős osztálylétszámból már csak 11-en jöttek össze. Többségük már özvegy vagy elvált. Először, ahogy ilyenkor szokásos, mindenki röviden beszámolt az életéről. Majd áttértek a régi iskolai emlékek felelevenítésére. Nemcsak a régi udvarlásokra, de a sikertelen és erőtlennedő próbálkozásokra is. Leginkább - az ott éppen jelenlévő - két régi osztálytársukat cikizték ezzel. Akikről szinte mindenki tudta, hogy egykor vonzódtak egymáshoz. De azt is, hogy nem történt közöttük semmi, mert túl gátlásosak voltak és egyikük sem merészelt kezdeményezni.

Ekkor valaki bedobta a fordulópontot jelentő ötletet: „Mindketten egyedül éltek, magányosan. Miért nem próbáljátok meg újra? Nincs min szégyenkezni. Vagy bejön, vagy nem. De legalább végre történjen valami”. Jót nevettek a beszélésen, de az esti poharazgatásnál már többeknek feltűnt, hogy valami történik. A kezdetben igen szorongásos és szégyellős hölgy és úr: már nem „kuka módján” szemezgetett egymással. Hanem egyre felszabadultabban, vidáman nevetgélve beszélgettek, szinte megfélelmezve a többiekről is. A találkozó végén már együtt mentek haza. Néhány hónap után az „egykori osztály-hírlánc” arról tudósított, hogy a két régi „reménytelen szerelmes” egymásra talált. Lám, néha egy kis bátorítás is elég ahhoz, hogy - végre - az ember meg merje tenni azt, amit szeretne. Vagy legalább kárpótolja, amit egykor elmulasztott.

7. Jó szomszédság

SZOMSZÉDOS kapcsolat! Egy faluban éltek, egy utcában, egymás szomszédságában, kertesházakban. A baloldalon lakó hölgy férjét elvitte az alkohol és egy autóbaleset. A jobboldalon lakó úr sohasem volt házas. Mindig a rokkant anyját ápolta, aki nemrég meghalt. Kezdetben a hölgy és úr csak köszöngettek, néha terményekkel és kóstolókkal közeledtek egymáshoz. Ahogy ez a szomszédoknál szokásos. Áttörést az őszei kert-felásás ideje hozta el. Éppen a kerítésen át beszélgettek, amikor a hölgy megkérdezte: „Szomszéd! Tudna valakit ajánlani kert felásására? Természetesen megfizetem, de ne legyen túl drága.” Az úr erre felajánlotta, hogy ő felásná a kertet, de nem pénzért, hanem cserébe. Sok zöldsége-gyümölcse termett, abból kéne savanyúságot és kompót elrakni, lekvárt főzni. Asszonyunkáért férfimunkával fizetne.

Néhány perc alatt megegyeztek, és hozzáfogtak a munkálatok előkészítéséhez. Másnap reggel az úr nekiveselkedett a hölgy kertjének felásásához. A hölgy pedig az úr terményeinek elrakásához. Közben még meg is főzött, így aztán együtt ebédeltek és vacsoráztak. Így ment ez néhány napig. Az úr: reggeltől estig művelte a hölgy kertjét, ásott, trágyázott és gereblyézett. A hölgy pedig a konyhai és befőzési-eltevési munkákat végezte, sőt gyümölcsöket is aszalt.

Az első hét után érezhető volt, hogy valami megváltozott kettőjük viszonyában. Abból, hogy egyre többször végeztek el olyan munkát is, amit a kezdeti megegyezésük nem tartalmazott. Az úr - két ásás közti időben - szívességből megjavította a hölgy portájának kerítéseit és óljait. A hölgy pedig önszorgalomból takarított az úr portáján, sőt mosott is, időnként süteményt sütött. Esténként pedig tisztába öltözve közösen vacsoráztak, majd sokáig beszélgettek. Mindenről, csak kettőjük viszonyáról nem. Legfeljebb csak annyit, hogy: „Jó lenne a kertjeik között egy kaput nyitni. Hogy ne kelljen mán' minden apróságért az utcán keresztül járakalni egymáshoz. Főleg nem a pletykás szomszédok szeme előtt, mert képesek még félremagyarázni a helyzetet.” Amikor ebben megegyeztek, már mindketten tudták: közel kerültek egymáshoz.

„Kettejük összekapcsolódásához” a végső lökést - a hölgy lány-unokája adta. Aki a „Nagyit” meglátogatva - a maga 17 éves eszével - nemcsak átlátta a helyzetet, hanem túl lassúnak ítélte a próbálkozásokat. De, mivel nem illett nyíltan beleavatkozni a „dolgok menetébe”, ezért kerülő úton közelített a „megoldáshoz”. Mondván, hogy az egyik kertesházat fel kéne szabadítani. Mert akkor azt ki lehetne adni fizető-vendéglásra (falusi turizmus keretében). Ezzel a nyugdíjukat megduplázhathaták. Ennek érdekében talán össze kéne költözniük a másik házba. Mivel az eléggé nagy - és napközben úgyis szinte mindig együtt szorgoskodnak - ez biztosan nem okozna túl nagy kényelmetlenséget (lám mily' finom célzás). Hogy a „lassú öregeket” még jobban motiválja, egy ajánlattal „rátett még egy lapáttal”. Bedobta, hogy az

osztálytársai éppen néhány napos nyári tábor-helyet keresnek, amiért szívesen fizetnének. Ami igaz is volt, mert tényleg terveztek egy többnapos ballagási bulit az érettségi után, távol a szülői szemektől.

Hogy' közben mi történt, arról csak találgatni lehet. Tény, hogy a hölgy és úr a Karácsonyt és Újévet már együtt ünnepelte. Az egyikük házában, ahol azóta is laknak. A másik kertes házrész kisé átalakították, amely júliustól már falusi szállásként üzemelt. Olcsó, kiadó szobákkal és étkezéssel. Ezt közösen működtették. Az úr, mint a szállás gondnoka és karbantartókertésze. A hölgy pedig a szállás szoba-asszonya, és étkezdése. A közben odaköltözött lányunoka pedig mint ügyintéző, recepciós és szervező vitte a szállást-üzletet. Ami középiskola után igencsak irigylésre méltó kezdő munkahely. Lám, néha jól jöhet egy jól irányzott „eszese-külső lökés” és némi bátorság ahhoz, hogy az emberek lépni merjenek saját boldogulásuk érdekében.

8. Bátorság és szókimondás

GYORS kapcsolat! Távolról ismerték is egymást, régen egy szövetkezetben dolgoztak. Szinte hetente összefutottak a heti piaci bevásárláskor. A hölgyet már régen elhagyta a férje, él-e vagy nem, senki sem tudta. Az úr is egyedül volt, ő már régen levált. Gyermekük régen kirepültek, csak disznóvágáskor és szüretkor látogatták meg őket néhány órára. Egyedül éldegéltek kis kertes házaikban, magányosan, „élvezve a megérdemelt nyugdíjas éveiket”.

De az egyik őszi - szomszéd falusi - nagyvásáron szokatlan dolog történt. A lacikonyhánál összefutottak, és ha már leültek a hurkát-kolbászt megízlelni, beszédbe is elegyedtek. Egyszer csak az úr (nagy bátorságot véve) felajánlotta, hogy „járjanak össze”. Ő elvégezné a férfi munkákat, ha hölgy ezért elvégezhetné a háziasszonyi teendőket. Tisztességes módon, nem követelve többet, mint amit a másik szívesen megtenne. Kérte, hogy alaposan gondolja át. És, ha „nem találna benne kivetni valót”, a jövő csütörtöki falusi piacon találkozhatnak, a részleteket megbeszélhetik. A bejáratnál zöldségesnél, 10-órákor. Ha a hölgy nem jönne el, akkor azt úgy tekintené, hogy kár volt a dolgot szóba hozni, és többet erről említést sem tesz.

Csütörtökön 10-órákor az úr ott állt a falusi piac bejáratánál, mintha a hirdetéseket nézegetné. A hölgy pedig egy sarokkal arrébb (már jóval korábban), hogy lássa: tényleg komoly-e a férfi ajánlata. Amikor meglátta a bejáratnál várakozó urat, odament hozzá és csak annyit mondott: „Megjöttem. Üljünk be valahová, szívesen meginnék egy forró kávét, mert egészen átfagytam.” Ami nem volt túl hihető, mert éppen hétágra sütött a nap. Ezért rajtuk kívül senki sem volt a félhomályos presszóban, így szabadon beszélgethettek. Hogy miről, talán csak a Jóisten tudja. Csak annyi biztos, hogy a kávé után fél órával már együtt végezték a heti bevásárlást.

A faluban élő fehérmépek többsége furcsa módon reagált erre a megtörtént esetre. Különösen a hölgyet ítélték el. Mondván: „ilyet nem illik tenni, erkölcstelen, nem tisztességes”. És „egy ilyen korú asszonynak lehetne tartása, úrinő ilyet nem tesz”, de a k-betűs jelző sem hiányzott. Főleg a régóta magányos, idősebb asszonyok voltak elítélők. Voltak, akik pocskondiázásával próbálták saját erkölcsösségüket és hithű kereszténységüket „fényezni”. Hozzájuk, még olyan asszonyok is kapcsolódtak, akiknek életéről - nem ok nélkül - ennél jóval vaskosabb pletykák keringtek. Érdekes, hogy a hasonló korú falusi férfiak ezt nem ítélték el. Korrektnak, bátornak tartották a döntést. És sokkal tisztességesebbnek, mint a titokban történő „összejárásokat”.

9. Jó a pap, a háznál

SZENTESÍTETT kapcsolat! A fiatal papnak feltűnt, hogy valami igencsak foglalkoztatja a plébánia Gazdasszonyát. Ugyanis a 60 körüli özvegyasszony egyre gyakrabban kérdezgette erkölcsi dolgokról, és a szentírás erre vonatkozó passzusairól. Különösen az érdekelte, hogy bűn-e a válás, paráználkodás-e az elvált vagy elhagyott férfivel létesített viszony, és házasságtörés-e a nem egyházi házasságban élővel való kapcsolat létesítése. Amikor pedig a pap válaszolt e kérdésekre, másnap már ellentmondó bibliai idézetekkel hozakodott elő.

Nem okozott nagy fejtörést kideríteni, hogy ki lehet a „nagy vallási kétségek forrása”. Az a közelben lakó nyugdíjas Ezermeister, aki 66 éves korára még mindig egyenes tartással, fiatalos lendülettel dolgozott. Aki szinte minden fából készült szerkezetet képes volt megjavítani. Aki mindenkihez kedves volt, holott felesége egykor csúnyán megcsalta és elhagyta. És aki nek az életvitelében még a közelben lakó pletykás vénasszonyok sem találtak „kivetni valót”.

A fiatal pap hamarosan komoly dilemma elé állítódott. Mert a következő mise alatt észrevette, hogy a Gazdasszony és a falusi Ezermeister szemei gyakran összefonódtak. Diszkrétan és csak másodpercekre. Úgy, hogy szinte senki sem vette észre. Ő viszont ismerte az előzményeket annyira meglepődött, hogy a prédikációt is alig tudta befejezni. Mise után visszavonult, és megpróbálta átgondolni a helyzetet, néhány pohár miseborral erősítve lelkét és elméjét. Érthető, hiszen a fiatal pap lelki válságát éppen a „válasz-kényszer” okozta. Mert, ha a kötelező szöveget mantrázza - amely igazságában néha még ő maga is bizonytalan - akkor két jóra való ember boldogságának útját keresztezné. Ha pedig nem ezt tenné, a papi esküjét szegné meg. Így aztán a legbölcsebb elhatározást hozta: megmarad a legegyszerűbb megoldásnál. Döntsön az Ég! Elvégre, a házasságok is ott kötnek.

Mivel közeledett Karácsony ünnepe, ezért felkereste az Ezer mestert. Kérte, hogy segítsen felújítani a templomi „betlehemet”, próbálja megjavítani a szétszáradt-kopott imapadokat. Természetesen, fizetni nem tud, de teljes napi étkezést biztosítana a közel egy heti munkálatok alatt. Amikor az Ezermeister ezt elvállalta, a pap egyből a plébánia Gazdasszonyához sietett. Rábeszélve, hogy próbálja megjavítani a templomi betlehem bábúinak szakadozott ruházatát és az oltár-terítőket, segítsen feldíszíteni a templomi karácsonyfát. Jelezve, hogy egy hétig az Ezermeister számára is főznie kéne, mivel ő is a templomban fog dolgozni. És segítsen neki, ha szükséges, az ünnep érdekében. Közben - foghegyről, mintha akkor jutott volna eszébe - csak annyit mondott: „Gondolkodott a kérdéseken. Szerinte, akiket az Isten egymásnak rendelt, azokat össze is hozza! De csak azokat „tartja egybe”, akik önmagukon is akarnak segíteni!”

Annyi biztos, hogy a karácsonyi „templomi betlehem” igen szépre sikeredett és a karácsonyfa is csodás volt. Ezt a fiatal pap külön meg is említette a karácsonyi éjféli prédikációjában. Személy szerint méltatva a plébánia Gazdasszonyának és a falu Ezermeisterének áldásos-odaadó együttes tevékenységét. Hogy mi történt valójában, azt csak kevesen tudják. Annyi biztos, hogy ezután gyakran látták együtt az asszonyt és az Ezer mestert. De sajnós, a következő Karácsonyra a fiatal pap már kénytelen volt új Gazdasszonyt keresni a plébániára.

10. Egy viharnak hála

ÖSSZEÁZOTT kapcsolat! Egy nyugdíjas fogyókúrás csoport nyaralásán történt. A többség vidáman fürdőzött az üdülőhöz közeli tóparti szabad-strandon. Némelyek inkább az árnyas utcákban sétálgattak, vagy a szobáikba húzódtak a tikkasztó-fülledt napsütés elől. Csak ketten

merészkedtek messzebbre, a közel 6 km-re lévő kisvárosba. Egy 65 év körüli köpcös úriember, hogy nagyméretű akciós hálózást vásároljon unokájának. Valamint egy hasonló korú molett hölgy, aki olcsó gyümölcsökért sétált át a városi boltokba. Az üdülőben már látták egymást. Most éppen akkor találkoztak, amikor kiléptek a helyi áruházból. Mivel mindketten egy irányba indultak el, így az úr felajánlotta, hogy ő majd cipeli a nehezebb gyümölcsös szatyrokat. A hölgy pedig átvette tőle a vastag fóliába alaposan becsomagolt könnyű hálózást. Kénytelenek voltak gyalogolni, mivel a helyi busz csak este indult abba az irányba.

Alig tették meg az út első harmadát, amikor hirtelen zivatar tört rájuk. A ligetes gyalogút mentén sehol egy védett hely, a legközelebbi fa-pavilon pedig az út felénél. Hát futottak, ahogy bírtak, de mire elérték az esővédett helyet, már tetőtől-talpig bőrig áztak. Egy tenyérnyi száraz sem volt rajtuk. Ahogy akkor kinéztek, legszívesebben elnevezték volna magukat. De annyira fáztak-vacogtak, hogy még egy értelmes szót sem tudtak kimondani. Az úr ekkor remegő mozdulattal kibontotta a száraz hálózást, szétnyitotta és az esővédő pavilon padjára tette. Ezután, a hölgytől elfordulva minden ruháját ledobta, és a hálózásba burkolózva leült a padra. Majd intett a hölgynek, hogy üljön mellé és burkolózzon be ő is. A hölgy néhány másodpercig meredten, elkerekedett szemmel nézett rá. Majd megrándította a vállát, mintegy jelezve, „üsse bánat, jobbat ő sem tehet”. A férfi elfordította a fejét, a hölgy pedig ledobta ruháit. Majd a férfi mellé ült és beleburkolózott a száraz hálózás szabad felébe. Így vacogtak összebújva, szótlánul, félig lecsukott szemekkel, mint két ázott veréb.

A szeles hidegzuhany nem tartott tovább fél óránál. És, milyen hirtelen jött, olyan gyorsan el is vonult. Újra sütött a nap. Olyan erővel, hogy szinte gőzölt a táj. Ekkor felálltak és egymásnak hátat fordítva kicsavarták vizes ruháikat. Az alsónemüket felöltve kiálltak a napra felmelegedni, a többit pedig ágakra akasztva szárították. Fél óra múlva már úgy-ahogy menekészek voltak. Összeszedték cuccaikat és elindultak az üdülő felé. Hirtelen egymásra néztek és egyszerre kitört mindkettejükből a hangos nevetés. Annyira, hogy egész úton alig tudták abbahagyni.

Amikor az üdülőhöz értek, a többieknek is feltűnt ez a különös vidámság. Leginkább az, hogy amikor egymásra néztek, nem bírták ki mosoly nélkül. Valamelyikük mindig elkuncogta-elnevette magát. Többieknek csak annyit mondtak, azért ez a jókedv, mert mindig eszükbe jut, hogy milyen rémesen-vicesen néztek ki. Bőrig ázva, kócosan-csapzottan és gyűrötten, mintha egy régi Unikum plakátról vagy karikatúráról léptek volna ki. Ami közel volt az igazsághoz. Ezután az üdülés hátralévő idejét szinte csak egymással töltötték. Esténként kettesben sétálgattak, majd a mezőre kiülve, friss szénán elterülve, számlálgatták a csillagokat.

11. Két fél meg egy, az egy pár

MEGOSZTOTT kapcsolat! Történet két hölgy és egy úr meglepő találkozásáról. A két barátnő minden nap délelőtt sétára indult a lakótelep melletti kiserdőbe. Ugyanazon az útvonalon, ugyanazokon az ösvényeken. Az úr is ekkortájtban sétáltatta arrafelé a szomszédja kutyáját, így minden nap összetalálkoztak. Kezdetben csak köszöntek egymásnak, később már szóba is elegyedtek, egyre vidámban és kötetlenül beszélgettek. Ilyen találkozásokon élményeiről és emlékeikről csevegtek, könyveket cserélgettek. Minden felhőtlennek és kellemesnek tűnt.

De egy alkalommal az úrnál közbejött valami hivatalos ügy. Ezért nem tudott menni a szokásos délelőtti sétára. Mivel aznapra ígérte az egyik kölcsönkönyv visszaadását, felkereste

a lakóházat ahol a két hölgy lakott, és felcsöngetett a kaputelefonon. Az egyik hölgy jelentkezett, de valahogy furcsán bizonytalan volt a hangja. Nagy nehezen felfogatta vele, hogy csak a könyvet hozta vissza, mert máshová kell mennie, ezért nem tud a közös sétán részt venni. A hölgy végül beengedte a házba, de a lakás ajtaját csak résnyire nyitotta. A könyvet átvette, és szinte azonnal be is csukta az ajtót meg sem várva, hogy az úr befejezze a mondanivalóját.

A legközelebbi sétán újra találkozott a két hölgy és az úr. A hölgyek - mint régen - vidáman beszélgettek, nevetgéltek. Az úr is úgy tett, mintha semmi sem történt volna, de érezte, „valami nincs rendben”. Erről egy hét múlva ismét meggyőződhetett. Szokásaitól eltérően, késő este ment bevásárolni. Szinte a zárás előtt, mert épp akkor fejezte be a lakás-felújítást. A boltban összefutott a másik hölgygel. Amikor ráköszönt, a hölgy mintha megrettent volna, és igencsak tartózkodóan viselkedett. Még azt sem engedte meg, hogy legalább a házuk kapujáig segítsen elcipelni neki a nehéz szatyrokat. Ez lelohasztotta az urat, nem tudván mire vélni a dolgot.

A következő napi sétán ismét találkoztak. A két hölgy a szokásos vidámsággal fogadta, mintha semmi sem történt volna. De az úr ekkorra már elhatározta, hogy tisztázza a helyzetet. Hogy megfelelően indítsa a dolgot, bejelentette: szívesen meghívná a két hölgyet egy kávéra vagy teára, hogy megmutassa a felújított lakását. A két hölgy egy pillanat alatt megváltozott, hűvösek és félénkek lettek. Tiltakoztak és rögtön haza akartak menni. Erre az úr kissé bémérgesedett és követelte: ha valami gondjuk van vele, akkor mondják meg, de ne játszadozzanak így vele. Elmondta, milyen rosszul esett neki, ahogy az egyik hölgy bánt vele a könyv visszavitelekor. Az is bántotta, hogy amikor önzetlenül segíteni akart, a másik hölgy elutasította. Rákérdezett, miért van az: hogy ha ketten vannak, akkor vonzóak, kedvesek és aranyosak? De egymagukban, akkor miért taszítanak, hidegek és elutasítóak? Hát, ami ezután történt, az őt is meglepte.

A két hölgy nagy nehezen elsírta, hogy sokat csalódtak az életben. Eddig azt tapasztalták, hogy csak egymásra számíthatnak. Ezért, miután házasságaik tönkrementek, összeköltöztek. Azóta egymást segítik, mindent együtt tesznek. Egymás nélkül elesettnek és kiszolgáltatottnak érzik magukat. Csak együtt, és csak a saját lakásukban érzik magukat biztonságban.

Az úr hamar felfogta, hogy itt különleges esetről van szó. De mivel kedvelte a hölgyek társaságát és házasodni sem akart, ezért elfogadta ezt a furcsa helyzetet. Miért ne? Hiszen maga sem tudott volna igazán a két hölgy közül választani, és a hölgyek sem kényszerítették választásra. Ezért továbbra is a szokott módon sétálgattak és beszélgettek. Mire eljött az esős őszi a hölgyek „merevsége” is enyhült. Így az erdei séták mellett egyre több időt töltöttek a hölgyek lakásán. Oly módon, amely leginkább a 70-es évek zsúrjaihoz vagy házibulijaihoz volt hasonlítható. De természetesen, mindig „szigorúan” csak hármásban.

12. Együtt könnyebb

MOTIVÁLÓ kapcsolat! A hölgy és úr először lakótelepük Közösségi Házában találkozott. Egy cég termékbemutatóján, ahol főleg fogyókúra termékeket reklámoztak. Valamint egy olcsó nyári fogyókúra táborhoz toboroztak jelentkezőket. Egymás közelében ültek, így óhatatlanul felfigyeltek arra, hogy igencsak hasonlóan fejezték ki kétségeiket. Ami nem csoda, hiszen mindketten próbálkoztak már fogyókúrákkal, és az ott reklámozott termékek nagy részét már kipróbálták. De ezek hatásosságát - bár betartották az előírásokat - sem testalkatuk,

sem testsúlyuk nem igazolta, ezért a termékek nem nagyon érdekelték őket. Új módszerre, érdemi útmutatásra vártak, amely azonban váratott magára. Mivel ők is elmerültek már a „természetes gyógyítás” rejtelseiben, sőt néhány tanfolyamot is végeztek, így időnként alig tudták elfojtani nevetésüket. Hallva a nem túl felkészült előadók kétséges érveléseit, rábeszélő erőlködéseit.

Másodszorra a nyári fogyókúra táborban találkoztak. Először meglepődtek, majd ismerősként köszöntötték egymást. Kiderült, hogy mindketten hasonló megfontolásból jelentkeztek. Viszonylag olcsón nyaralhattak, néhány program és a diétás étkeztetés érdekesnek tűnt. Főleg a mozgási-fürdőzési lehetőség csábította őket. De már az első nap csalódtak. Túl sok ülő előadás termékbemutatókkal, kevés igazi mozgás és játék, lustálkodó-napozó üdülőtársak stb. A vacsora utáni esti sétán a többiektől elvonulva alaposan „kitárgyalták a napot”. Végül úgy döntöttek, hogy nem alkalmazkodnak a többiekhez, hanem maguk esze szerint kezdenek fogyni. Ha már befizettek a táborra, legyen annak valami haszna. Így is tettek.

Másnap már hajnal 5-kor felkeltek, és ezután minden nap így is tettek. Egy gyors mosdás-öltözködés után már indultak is gyalog az üdülőtől kb. 5 km-re lévő nagyobb településre, felderíteni a látnivalókat, elnyalni egy jobb fagyaltot, meginni egy hús nagyfröccsöt. Mire a többiek reggel 8-ra összekászálódtak, ők már több mint 10 km-t legyalogolva várták a reggelit. Ezt követően lementek úszni a közeli tóhoz (szabad-standra), majd végigsétálták az üdülőhely környékét. Amely tele volt elhagyott gyümölcsössel (alma, faeper, ribizli, málna), így aztán diétásan jól belakmározta. Közel 5-8 km-es bóklászás után visszatértek az üdülőbe, és elvégezték az elmaradt dolgokat (takarítás, mosás). Ebéd után keveset pihentek, majd kiültek előadást hallgatni. De 3-tól 6-ig ismét a strandon töltötték az időt, úsztak-labdáztak. Ezután egy rövid séta után visszatértek az üdülőbe, ahol vacsoráig beszélgettek, kicserélve tapasztalataikat. Vacsora után ismét sétára indultak, majd visszatérve, az üdülő kertjében kiefeküdtek az esti fűbe.

Nem törődve a többiek pillantásaival, fogásokat és módszereket tanítottak egymásnak. Szükség esetén kezelték egymás izomlázat vagy leégését. Amire eleinte szükség is volt, hiszen a napi 20-25 km-est túrák, az intenzív úszás és játék kezdetben elég kemény igénybevételnek bizonyult. De a harmadik nap után már egyáltalán nem tűnt megerőltetőnek. És, amikor a 7-ik nap kiderült, hogy e módszerrel sikerült 4 kg-ot leadni, egészen felvillanyozódtak. A második hét elteltével már 8-9 kg-mal könnyebben és vidámabb-energikusabb közérzettel utaztak haza.

Hazatérve a hajnali találkozások folytatódtak. Szinte minden hétköznap találkoztak a közeli parkban, ahonnan együtt indultak a lakótelepi gyalogtúrára. Amit ésszerűen összekötöttek a napi bevásárlásokkal is. Ezt követően mindketten végezték a megszokott dolgaikat. Hétfégen általában együtt kirándultak, különböző gyakorlatokat végeztek. Tény, hogy ezt követően a fogyásuk megtorpant, a „testsúlyuk beállt”. Összességében 16-20 kg-nál már nem sikerült többet leadniuk. De ekkor már nem az is alakjukkal vagy testsúlyukkal foglalkoztak. Mivel kapcsolatuk igen szorosra vált, ezért elsősorban egymás iránt érdeklődtek. Elfogadva egymást olyannak, amilyenné összecsiszolódtak.

13. Aki az állatot szereti, azt megszerethetik

MENHELYI kapcsolat! Egy állatmenhely rendezvényén találkoztak először. A hölgyet főleg a kutyák és macskák érdekelték, az urat inkább a programok. Kedvelték az állatokat, de napi elfoglaltságaik nem tette lehetővé, hogy lelkiismeretes gazdák legyenek. Azt, hogy az állattal

rendszeresen foglalkozhassanak, nem hagyva hosszabb időre egyedül. Ezért igencsak felkeltette érdeklődésüket az a lehetőség, hogy szabadidejükben - önkéntesként - segíthetnek a menhelyi állatok gondozásában, sétáltatásában, kertészeti munkák elvégzésében.

Kezdetben csak szombat délelőttöként segédkeztek. Közel egy időben kezdték a munkát. A hölgy gondozta a macskákat, az úr inkább csak kutyákat sétáltatott, vagy a park rendezésében segédkezett. Pihenőidőben a kerti pavilonban uzsonnáztak, ahol egyre gyakrabban szóba elegyedtek. Ekkoriban történhetett valami, mert az úr - a kutyasétáltatást és a kertészkedést feladva - inkább a hölgynek segített a macska-ház tisztán tartásában. A napi munka befejeztével pedig együtt andalogtak a közeli erdőben, néha még a közös bográcsozásban is részt vettek.

Fél év múlva - szombaton reggelenként - már mindig együtt jöttek. A munka végeztével pedig együtt távoztak, mintha siettek volna valahová. Viselkedésükből úgy tűnt, hogy valamiféle kapcsolat szövődött közöttük. Ami azért valószínű, mert hamarosan „örökbe fogadtak” két kiscicát és egy kiskutyát. Egyúttal az állatmenhelytől is búcsút vettek, mondván: többet már nem lesz lehetőségük bejárni és segíteni. Ennek okát nem mondták meg. De néhány hét után kitudódott, hogy eladták lakótelepi lakásaikat és a város szélén egy kis kertes házba költöztek.

14. Közös nyugdíjsház

TÁRSAS kapcsolat! Egy vidéki nagyközségi történet. Három egyedülálló idős úr és három hasonló korú hölgy közös vállalkozása. Gyermekkoruktól ismerték egymást, egy iskolába jártak, egykor ugyanabban a termelészövetkezetben dolgoztak. Mivel komaságban is voltak, ezért igencsak összetartottak. Szinte hetente összejártak, hiszen két egymás melletti utcában laktak a falu szélén. Ha valamelyikük lebetegedett, akkor látogatták-segítették. Párjaikat már elvesztették, gyermekeik rég elköltöztek a közeli városokba. Egymagukban éltek kissé dűledező kertes házaikban, ezek fenntartása egyre több gondot okozott. Akárcsak a rájuk maradt földterület, amelyet képtelenek voltak megművelni. Csak egymásra számíthattak.

A falu központjában éppen akkortájt „privatizálták” a régi tanácsi (vagy KISZ?) vendégházat. Egykor uradalmi cselédház lehetett, de azóta „jól kipofozták”. Nem messze a templomtól és az orvosi szakrendelőtől. Egy U alakú, régi tornácos parasztház, nyolc kis garzonlakással, egy nagy klubszobával, kamrákkal és raktárral. A tornácok által közrefogott nagy virágos kerttel, kerti asztallal és padokkal, megfelelő fűtéssel, klubszobában régi kemencével.

Hogy kinek jutott eszébe az az ötlet, hogy közösen megszerezzék ezt a soklakásos parasztházat? Arra már senki sem emlékszik (talán kisajátítási felajánlás volt?). Tény, hogy ezzel a döntéssel rájuk köszöntött a szerencse. A hat régi kertes házáért cserébe megkaphatták a „saját-közös nyugdíjas házukat”. A bérbe adott földjeik haszna pedig a ház rezsijét bőven fedezte, így a nyugdíjukból szinte alig költöttek. Ezután már nem kellett száz métereket gyalogolni, hogy egymással beszélgethessenek. Elég volt csak kimenni a közös udvarra, ahol a kerti asztal mellett ezt megtehették. Sőt, hogy megkönnyítsék életüket, rászoktak arra, hogy közösen főztek, és a mosásokat is együtt intézték. Akárcsak a nagytakarításokat és a kert gondozását. Esténként régi nótákat hallgattak, vagy tv-t néztek, néha poharazgatás mellett emlékeztek a régi időkre. Nem avatkoztak egymás magánügyeibe, de ha valamelyikük lebetegedett, akkor közösen ápolták.

Lényegében úgy éltek, mint ahogy gyermekkorukban, csak jóval modernebb és kényelmesebb körülmények között. És nem a falu szegény-szélén! Hanem a központban, ami „mégiscsak urasabb”. Együtt élvezhették hátralévő éveiket régi barátaik-komáik között. Természetesen, nem súrlódások nélkül, de közös erővel mindig sikerült rendezni a nézeteltéréseket. Hiszen egymásra voltak utalva. Két kis lakást fenntartották vendég-fogadásra, ahol az őket ritkán meglátó gyermekeik és unokáik megszállhattak. Lám, ez is egy mód az összefogásra.

15. Hogyan lett négyből kétszer-két pár

FELCSERÉLT kapcsolat! A történet szokványosan indult. Két idős házaspár jelentkezett az üdülő recepciójánál. A további megértés könnyítése érdekében: A és B házaspár. Egy nagyobb összkomfortos faházat foglaltak, két hétre. De a következő nap hajnalán, valami furcsa dolog tűnt fel az éles szemű üdülő-gondnoknak. Az, hogy az „A” férj és a „B” feleség együtt ment bevásárolni a közeli faluba. Közben a „B” férj és az „A” feleség együtt takarították a közös faházat, és készítették a közös reggelit. Amikor a bevásárlók megérkeztek, együtt reggeliztek.

A délutáni csendes pihenő alatt látottak még inkább elgondolkoztatták a sasszemű gondnokot. Mert, amíg az „A” férj a „B” feleséggel együtt „csendes-pihent” bezárkózva a faházba, a „B” férj az „A” feleséggel együtt fürdőzött a szabad strandon. Az pedig teljesen már teljesen megzavarta, hogy a vacsorához mind a négyen pontosan érkeztek, és jó hangulatban töltötték a négyes együttlétet. Sőt, úgy beszéltek a napi élményeikről, mintha mindenről tudnának.

Nem csoda, hogy ezek után a gondnok elhatározta: kideríti az igazságot. A bejelentkezésekből azonnal kitűnt, hogy mind a 4 vendég egy faluból származik. Mivel arrafelé is volt üdülő, megpróbált informálódni. De amit megtudott, azon igencsak meglepődött. Ugyanis, a két férj egykor nagyon jó barátok voltak. A két feleség pedig valójában testvérek. A 70-es években nagy szerelem dúlt közöttük. Pont fordított felállásban, mint ahogyan most házások.

Vagyis úgy, ahogy a gondnoknak is feltűnt. „A” legény” és a „B” leány között, valamint a „B” legény” és az „A” leány között. De egyszer valaki elindította azt a pletykát a faluban, hogy a párok: titokban „keresztben is dugványoznak”. Mindezt, éppen a közös eljegyzésük előtt. A lányos szülők háborodtak, a fiús szülők hitetlenkedtek, a fiatalok tagadták, de a falu száját már nem lehetett befogni. A végül mind a négyen úgy döntöttek, hogy elhagyják a falujukat. És egymást is, mert maguk is kezdték elhinni a róluk terjedő pletykákat.

Az idegen városban eleinte igencsak egyedül érezték magukat. Ezért nem csoda, hogy a magukat megcsalottnak hívók is „egymásba kapaszkodtak”. Éppen olyan felállásban, ahogy a pletyka is híresztelte. A várost idővel megszokták, saját egzisztenciát teremtettek. Közben az egymás „lelki sebeit ápolgatók” is „összejöttek”. Családot alapítottak, gyermekek és unokák születtek-nevelődtek. Úgy éltek, hogy szinte nem is tudtak régi párjaikról, mivel útjaik nem keresztezték egymást. A rossz emlékü falujukat pedig messzire elkerülték.

Mindez majd 36 évig működött. De amikor leányok édesapja meghalt, a temetésén mind a négyen összetalálkoztak. Ekkor tudták meg az igazat. Azt, hogy a lányék mellett egykor lakó öreg szomszédasszony - éppen az eljegyzésük előtt - tanúja volt egy késő éjszakai „összejárásuknak”. De véletlenül összetévesztette a két leányt (talán azért, mert mint testvérek, gyakran kölcsön adták egymásnak a ruháikat). Ezt a történetet aztán elterjesztette a lányok besava-

nyodott nagynénje, ügyesen „átszínezve”. Azt a pletykát, amit aztán már nem lehetett megállítani. Hiába is magyarázkodtak volna, a falu rosszindulata nagy erő.

A házaspárokban ekkor tudatosodott, hogy valójában egy aljas-rokoni pletykálkodás áldozatai. Az igazság nemcsak azért volt fájdalmas, mert majd 36 évig nem azzal éltek, akit igazán szerettek. Hanem, mert képtelenek voltak önmaguknak megbocsájtani. Azért, mert kételkedtek akkori kedveseikben. Azért, mert maguk is elhitték a róluk terjesztett pletykákat. Azt pedig különösen szégyellték, hogy - akkor - nem volt bátorságuk leülni és tisztázni a helyzetet.

Tudták, hogy mindezt most már helyrehozni lehetetlen. Családjukat is megzavarhatná egy esetleges kapcsolatváltás. Vagyis maradt a gondnoknak is feltűnő megoldás. Az, hogy időnként elutaznak valahová - mind két család - ahol legalább egy-két hétre „visszaforgatják az idő kerekét”. Ez idő alatt azzal lehetnek együtt (és úgy), akivel mindig is szerettek volna (és ahogyan szerettek volna). Úgy érzik, ennyivel tartoznak egymásnak és önmaguknak.

Hogy mi a tanulság? Talán az, hogy ne ítélkezzünk anélkül, hogy ismernénk a dolgok igazi hátterét. Valamit, hogy az álszent erkölcs-csőszségről és a hamis igazodásoknál fontosabb a béke, a lelki nyugalom és a boldogság. Azzal, akivel ezt kölcsönösen el szeretnénk érni.

16. Mindenki a saját szerencsésének kovácsa

ELSZALASZTOTT kapcsolat! A hölgy mogorván téblábolt a boltban, nézegette-válogatta a zöldségeket. Egyszer csak valaki így szólt hozzá: „Kezét csókolom! A pult másik végén épp’ most rakták ki a frisset. Az sokkal szebb, én azt ajánlanám.” A hölgy nem éppen barátságosan rápillantott, majd valamit visszamormogott az átlagos kinézetű, enyhén pocakos, 60 körüli úrnak. Úgy, hogy azt köszönésnek vagy köszönömnek értelmezni igencsak nagy jóindulattal lehetett. A férfi erre biccentett és ment tovább a polcok között.

A hölgy egy ideig még matatott a fonnyadt zöldségek között, gondolván: „nehogy már egy idegen férfi mondja meg neki, hogy mit csináljon. És különben sem ismerkedik boltban.” Majd átment a pult másik végére a friss zöldségekhez. Még időben, mert alig maradt már a ládákból, annyira vitték a szép árut. A szomszédos polcoknál ismét megpillantotta az ismeretlen férfit. Lopva végigmérte és megállapította: tulajdonképpen nem is néz ki olyan öregnek. És a pocakja sem túl nagy. A járása és tartása is fiatalos. Nem látszik se betegnek, se ágrólszakadtnak. Viselkedése is udvarias. Jobban belegondolva, nem is lenne olyan rossz vele megismerkedni.

Útban a pénztárhoz összefutott - a vele egy házban lakó - hasonlóan egyedül élő barátnőjével. Néhány mondatos udvariaskodás után beállt a sorba. Éppen, amikor fizetett, újra meghallotta az ismerős hangot: „Kezét csókolom!”. Mosolyogva fordult hátra, hogy viszonzza a köszönést, de azon nyomban lemerevedett. Mert ez a köszönés nem neki szólt, hanem a barátnőjének. Irigykedve nézte, ahogy barátnője vidáman cseveg az idegennel. Mivel igencsak furdalta a kíváncsiság, a házuk előtt bevárta barátnőjét, „hogy csak úgy melleleg” megkérdezze tőle: kivel is beszélgetett a boltban.

„Ó, az elvált nyugdíjas mérnök? Itt lakik, egy sarokkal arrébb. Ha találkozunk, mindig olyan jól elbeszélgetünk. Egyszer panaszkodtam, hogy elromlott a villanykapcsolóm. Felajánlotta, hogy megjavítja és ingyen megcsinálta. Csak egy kávé fogadott el. Ugye, hogy nem is néz ki rosszul? Hát, ha valamire megkérne, én nem utasítanám vissza. Egyszer azt mondta, hogy

tetszenek neki az udvarias, vidám és jó beszélőkéjű nők. Gyakran kint szokott olvasgatni a parkban. Lehet, hogy én is kinézek oda, hátha megint összefutunk. Sosem lehet tudni,” szolt sejtelmesen mosolyogva a barátnő.

„Ja, persze! Majd, pont veled akarna összejönni” - gondolta hölgy, végignézve nála jóval kövérebb és kevésbé csinosabb, szemüveges barátnőjén. De azért előre „gratulált neki”, majd elköszöntek. Egy hét múlva úgy gondolta, hogy sétál egyet a park felé, hátha összetalálkozik a férfivel. Hát, sikerült is, éppen szemben jött, de nem egyedül. Hanem a molett és kevésbé csinos barátnővel, vidáman beszélgetve, kézen fogva. Hát, ritkán érezte magát ennyire kínosan. Mert neki is lett volna esélye - talán több is - ha akkor ott a boltban másként viselkedik.

17. Nem jó kétszer ugyanabba belelépni 1.0

SZAKADOZÓ kapcsolat („A” változat)! Két nyugdíjas (özvegy hölgy és elvált idősebb úr) már fél éve találkoztak. A hölgy egyre idegesebb, mert a férfi még mindig nem „nyilatkozott”. És mintha az utóbbi időben megváltozott volna. Már nem annyira lelkes, nem is közeledő.

Ezért, amikor újra találkoztak, a hölgy felvette a hatásosnak hitt szokásos pózt. Sokszor bevált, mások is gyakran alkalmazzák. Vagyis hallgatott és elhúzódott, kérette magát és fintorgott. Úgy, hogy sértettnek-megbántottnak tűnjön, közben várta a hatást. Ami egy idő után nem is késett. De a hatás nem olyan volt, mint amire várt vagy számított. Semmi kérések vagy bocsánat-kérés. Nem voltak könyörgő pillantások, sem engesztelő vagy kecsegtető ajánlatok.

Az úr egy kis ideig tűrte, majd csendesen beszélni kezdett. Elmondta, hogy az előző feleségétől éppen azért vált el, mert elege lett az akkori életből. Abból, hogy a felesége mindig elvárt tőle valamit, de soha sem mondta el, hogy valójában mit. Ezért, egy idő után már idegesítette ez a „vakon tapogatózó” kitalálós játék. Azt sem tartotta tisztességesnek, hogy az egyenesen feltett kérdéseire - többnyire - nem kapott konkrét válaszokat, csak indoklás nélküli duzzogásokat és grimaszokat. Rosszul esett neki, hogy egy piziző-kiszolgáló szerepbe próbálták kényszeríteni, lelki zsarolásokkal és szex-megvonásokkal.

Különösen az bántotta, hogy a felesége több időt fordított a fésülködésre és a körömápolásra, mint rá. És, amikor beteg volt, akkor sem számíthatott a lelkiismeretes ápolásra. Válásához a végső lökést az adta, hogy a problémákat nem lehetett nyugodtan és ésszerűen kibeszélni, közösen megoldást keresni. Talán ezen emlékek miatt ilyen visszahúzó. Mert úgy érzi, hogy a mostani kapcsolatuk - némely elemében - kezd kísértetiesen hasonlítani a régi házasságára, amelyből sikerült végre kimenekülnie.

Ahogy mondani szokták, a hölgy ezen a monológon „teljesen kiakadt”. Elmondta, hogy a régi férje is mulya volt. Nem értett a félszavakból. Pedig, néhány hónapos együttélés után már tudhatta volna, hogy neki mi jó, mit szeretne. Mert, aki szeret, az megérzi, hogy mi kell a másoknak. Nagyon idegesítette, hogy a férje mindenre magyarázatot követelt. És, igenis fontos, hogy egy nő mindig ápolts és szép legyen, hogy kitűnjön a többi nő közül. A férjnek meg az a dolga, hogy a felesége kedvébe járjon. Ha pedig nem tette meg, akkor ne csodálkozzon az ilyen férj, ha nem kapja meg otthon azt, amit kívánna. Kiegészítve monológját azzal, hogy ő is azt remélte: végre talál egy olyan embert, aki nem olyan, mint amilyen a férje volt.

Az úr csendesen végighallgatta, majd azt javasolta: ne döntsenek első felindulásból. Előbb gondolják át a mostani kapcsolatukat, de a régieket is érdemes ehhez felidézni. Ehhez egy időre távolodjanak el egymástól. Legalább két hétre. Azután, amelyikük úgy érzi, hogy érdemes lenne a kapcsolatukat helyrehozni, elszakadni a régen is kudarcos módszerektől, akkor küldjön a másiknak e-mailben bármilyen képet, szöveg nélkül. Ha mindketten így döntenének, akkor újra találkozhatnak, rendezhetik dolgaikat. Ezután az úr köszönt és eltávozott.

Két hét után ismét találkoztak. Mintha mi sem történt volna, de a viselkedésük megváltozott. Figyelmesebbek és türelmesebbek voltak egymáshoz, mertek nyíltak és őszinték lenni.

18. Nem jó kétszer ugyanabba belelépni 2.0

SZAKADÓZÓ kapcsolat („B” változat)! A két nyugdíjas - elvált hölgy és özvegy úr - már közel fél éve találkoztak. A férfi egyre idegesebb, mert a hölgy még mindig elzárkózik a szorosabb kapcsolattól. És mintha az utóbbi időben a hölgy igencsak megváltozott volna. Nem annyira lelkes és vidám, hanem inkább hallgatag és visszahúzódozó, hűvös és tartózkodó.

Amikor újra találkoztak, az úr tisztázni szeretne volna a helyzetet. Ezért beállt a szokásos szerepbe, amit gyakran mások is alkalmaznak. Elkezdte kérlelni, nógatni a hölgyet, hogy mondja el végre, mi a baja. Mivel nem kapott konkrét választ, ezért váltogatva az erőteljesebb és a mézes-mázosabb hangot, várta a hatást. Ami egy idő után nem is késett. De a hatás nem olyan volt, amire várt vagy számított. Semmiféle kertelés vagy bocsánat-kérés. Nem voltak kitérő-védekező pillantások, sem mentegetőzések, de még síró összeborulás sem.

A hölgy egy kis ideig hallgatott, majd csendesesen beszélni kezdett. Elmondta, hogy az előző férjétől éppen azért vált el, mert elege lett az akkori életből. Abból, hogy a férje egyfajta szolganak-cselédnek tekintette. És, hogy több időt pazarolt barátaira és a hobbijára, mint reá. Az pedig nagyon bántotta, hogy az ő kívánságai általában háttérbe szorultak. Azon meg egészen kiakadt, amikor inkább „pornózott” az interneten, minthogy vele foglalkozott volna. Igencsak zavarta, hogy néha sokkal udvariasabb és lovagiasabb volt az idegen nőkkel vagy tini-lányokkal, mint vele. Azt sem tartotta tisztességesnek, hogy hiába beszéltek meg a dolgokat és döntöttek, az ígéretek és fogadalmak általában nem teljesültek. Válásához pedig az adta a végső lökést, hogy egyre világosabbá vált: nem számíthat a férjére, nem bízhat meg benne. Ezen emlékek miatt érzi úgy, hogy a mostani kapcsolatuk - néhány elemében - kezd kísértetiesen hasonlítani a régi házasságára, amiből sikeresen kimenekült.

Ahogy mondani szokták, a férfi ezen a monológon teljesen kiakadt. Elmondta, hogy a régi felesége is állandóan magához akarta láncolni, irányítani és kihasználni. Például, hiába mondta meg, hogy mit szeretne enni, többnyire mást kapott. Mondván, hogy az egészségesebb, olcsóbb stb. Az pedig különösen idegesítette, amikor a felesége éppen akkor akart „turbékolni”, amikor a kedvenc műsorát adták. De amikor ő szeretett volna, akkor furcsa módon mindig közbejött valami béna szappanopera vagy a menetrend-szerinti „migrén”. Rosszabb esetben a fanyalgás és a megadó-kényszeredett faszent-póz, aminél még a pornó-nézés is jobb volt. Ha felesége kiment a lakásból, mindig kicsinosította magát, hogy kitűnjön barátnői közül, más férfiak előtt páváskodjon. Ugyanakkor otthon alig takarított, szinte csak élt a lakásban, meg az ágyon hevert és TV-zett. Egy nap alatt többet foglalkozott a külsejével, mint vele egész hónap alatt. Különben is, mi értelme van az olyan házasságnak, ahol a házastársak képtelenek egymásnak örömet okozni, vagy legalább egymás örömét segíteni. Kiegészítve

monológját, hogy ő is azt remélte: végre talál egy olyan hölgyet, aki más, mint amilyen a felesége volt.

A hölgy csendesen végighallgatta, majd azt javasolta: ne döntsenek első felindulásból. Előbb gondolják át a mostani kapcsolatukat, de a régieket is érdemes ehhez felidézni. Javasolta, egy időre távolodjanak el egymástól. Legalább két hétre. Azután, ha valamelyikük úgy érzi, hogy érdemes lenne a kapcsolatukat helyrehozni, elszakadni a régi kudarcos módszerektől, küldjön a másiknak e-mailben erre utaló egyszerű jelzést. Ha mindketten így döntenének, akkor újra találkozhatnak, rendezhetik dolgaikat. Ezután a hölgy köszönt és eltávozott.

Két hét után ismét találkoztak. Mintha mi sem történt volna, de a viselkedésük megváltozott. Figyelmesebbek és türelmesebbek voltak egymáshoz, mertek nyíltak és őszinték lenni.

19. Szemérmes koldusnak üres a tarisznyája

TERÁPIÁS kapcsolat! A hölgy: egyedül álló nyugdíjas, közel 6 éve egyedül. Nehezen viseli a magányt, egyre depressziósabb. Az úr: szintén nyugdíjas és egyedül álló, hasonló gondokkal, amit időnként alkohollal próbál gyógyítani. A közösségi házban találkoztak először, ahol egy pszichológus tartott előadást a magányról és depresszióról. Ahol aztán olyanokat hallottak, amelyek igencsak rájuk illettek, önmagukra ismertek. Bátortalanság és félelem az ismeretlentől. Gyakorlatlanság, ezért idegenkedés az újtól. Rettegés az elutasítástól és a kudarcától. Szorongás a jövőtől, túlzott ragaszkodás a múlthoz és álmokhoz. Kifogások és mentségek keresése, mások és körülmények hibáztatása bezárkózásunk igazolására. Tettek helyett - elkerülés; megélés helyett - önsajnálát. Különösen az keltette fel érdeklődésüket, hogy egyúttal meghirdettek egy 6 napos „Kapcsolat-építő Tábor is”, érdekes programokkal és gyakorlati lehetőségekkel.

A hölgy és úr második találkozásának helyszíne már a Tábor volt. Egy alföldi, olcsó-egyszerű, tómelletti üdülőben. Rövid előadásokkal és bemutatókkal, helyzet-gyakorlatokkal és szerep-játékokkal, közös kiértékelésekkel és udvarlási gyakorlatokkal. A sok közös játék és fürdőzés, séta és kirándulás, városnézés és esti tábortüzezés - igencsak feldobta a hangulatot.

Gyakran párként is összekerültek a helyzet-gyakorlatokon. Ahol a megadott és eljátszott szituációkban szabadon-őszintén „udvarolhattak” vagy civódhattak, hétköznapi problémákon vitatkozhattak, ami után látványosan „kibékülhettek”. Vagyis, látszólag szerepet játszottak. De valójában olyanok lehettek, amilyenek legbelül is voltak. Mutathatták magukat olyannak, amilyen az igazi arcuk volt, - vagy amilyenek szerettek volna lenni, csak nem mertek. Végre lehettek szókimondók, kifejezheték érzelmeiket, kiadhatták a felhalmozódott feszültséget.

A gyakorlatok során a hölgy és úr hamar megtapasztalta, hogy többet érnek el, ha őszinték, mintha másokat és önmagukat becsapnák. Minél szókimondóbbak és önkifejezőbbek voltak, annál inkább megkönnyebbültek. Bátrabbak lettek, és ezzel közelebb is kerültek egymáshoz. Nem csoda, hogy egy idő után a nyílt színű „udvarlási” helyzet-gyakorlaton már mindketten úgy érezték: nem szerepet játszanak, hanem az addig elrejtett önmagukat. És azt is, hogy pont ilyen nyitottnak szeretik-kívánják egymást, így képesek önmagukat adni és elfogadtatni. Talán ennek köszönhető, hogy a tábor végére már úgy érezték: megtalálták párjukat.

20. Leáldozó napnak is lehet meleg sugara

HIHETETLEN kapcsolat! Az öregúr (85), másodszorra is megözvegyült. A régen megszokott napi sétái rövidültek, egyre gyengébbnek és „ízületesebbnek” érzete magát. Mivel elég jó nyugdíja volt, lakása is megfelelő, így valójában nem szorult gyermekei segítségére. Ezért igencsak mérgesítette, hogy gyermekei: őt kezdték gyermekként kezelni, vagy tudta nélkül az ügyeiben intézkedni. Amikor szóvá tette, úgy nyugtatták, mintha egy magatehetetlen szellemi leépülő lenne, akinek csak a javát akarják. Ez végképp feldühítette. Elhatározta, hogy a hátralévő rövid idejére kezébe veszi a sorsát. Úgy, ahogy neki tetszik.

Egy hónappal később, az öregurat meglátogató fiainak „leesett az álla”. Csöngetésükre nem az öreg apjuk, hanem egy 25-30 közötti fiatalasszony nyitott ajtót. Mint kiderült, az öregúr felkereste azt a gyülekezetet, ahová rendszeresen eljárt. Egy idős házvezetőnőt szeretett volna felfogadni, aki egy méltányos összegért naponta ránéz, takarít, néha mos és főz. Itt tudta meg, hogy egy fiatal gyülekezeti asszonykát kidobta a férje, nincs hová menni 6 éves kisfiával.

A gyülekezeti istentisztelet után megállapodott az asszonykával. Abban, hogy befogadja őket a lakásába, és másfél szobában ott élhet a gyermekével. Természetesen a többi helyiséget szükség szerint használhatják. Ennek fejében az asszonyka 2 naponta főz az öregúrnak, takarít, mos és vasal. Szükség esetén kiváltja a gyógyszereket és gondozza őt. Mindezt eltar-tási szerződésben rögzítették. Azzal a feltétellel, hogy az öregúr lakását és egyéb vagyonát - halála után - az asszonyka örökli. Ezzel megoldódott az öregúr ellátása-gondozása és az asszonyka lakhatása.

A hasonló történetek ezzel talán be is fejeződnének. De ez a kapcsolat váratlan fordulatot vett. Az öregúr egészségi állapota javulni kezdett, szinte kivirult. Rendszeresen foglalkozott asszonyka fiával, gyakran együtt játszottak. Segített neki a tanulásban, sőt néha a későig dolgozó anyuka helyett ő ment el a szülői értekezletre. Az asszonyka kezdetben csak külön főzött az öregúrnak, de egy idő után már - naponta - közös étket készített és közösen is étkeztek. Sőt előfordult, hogy az öregúr vásárolt és főzött, ha az asszonykának későig kellett dolgoznia. Vasárnap délelőtti istentisztelet után sétáltak a Városligetben vagy a Margit-szigeten, néha az Állatkertben. Mintha egy öregúr az unokájával és dédunokájával együtt élvezné az együttléteket. Sőt volt, akinek úgy tűnhetett, mintha egy vén férj sétálgatna fiatal feleségével és gyerekeivel.

Az öregúr gyermekei elég nehezen viselték ezt a döntést. Vélhetően azért is, mert így nem számíthattak örökségre. Ezért időnként megpróbálták „éket verni” apjuk és az asszonyka közé. De az egyik ilyen durvább kísérlet után alapos eligazítást kaptak: „Vagy jöttök és tisztességesen viselkedtek, vagy ne gyertek. Hátralévő életemet hadd éljem le békében”. Így aztán a viszály is elcsendesedett. Az élet ment a maga útján, békésen és szépen. De 8 évvel később az öregúr egészsége megroppant (veseleállás). Fél év alatt leépült és végleg eltávozott. Az asszonyka és a fia egyedül maradtak. Közel egy évükbe került, mire feldolgozták az öregúr halálát és hozzászórtak az egyedülléthez. Hogy mi történt velük, arról már nem szóltak a hírhozók.

21. Jó kifogás sose rossz

GYÁSZOLÓ kapcsolat: Az idős hölgy és úr valójában kert-szomszédok voltak. Már kora gyermekkoruktól ismerték egymást, egykor egy iskolába is jártak. De idővel elsűrűlt az ismeretségük, nemigen beszélgettek egymással. Párjukat néhány éve veszítették el, közel

azonos időben. Eleinte külön-külön jártak a temetőbe. A temetés után szinte minden nap, később már csak hetente, majd már csak havonta látogattak ki a sírhoz, és egyre kevesebb virággal.

Két évvel ezelőtt a Halottak napi temetőjárásakor összetalálkoztak a síroknál. Kezdetben csak arról beszélgettek, hogy milyen jó ember volt az elhunyt párjuk (bizonyára illendőségből, mert aki ismerte az elhunytakat, nem dicsérte volna őket ennyire). Kívülről úgy tűnt, hogy egymás veszteségein sajnálkoztak. De valójában a saját egyedüllétük és magányuk miatt panaszkodtak, önmagukat sajnáltatták. Annyira belemelegedtek a beszélgetésben hogy majd' elfelejtettek gyertyát gyújtani némely távolabbi rokonuk sírján. Hazafelé könnyedebb témára váltottak, felidézve közös gyermek éveiket és iskolai élményeiket, fiatal kori csintalanságaikat. Úgy, hogy elég vidám hangulatban értek haza a Halottak napi temetőjárásból. Ezután egyre gyakrabban „átbeszélgettek a kerítésen”, de csak óvatosan. Mert az utcájukban még a „villany-póznának is volt szeme-füle”, és a pletyka gyorsabban terjedt, mint a szélfúttá csípős kémény-füst.

Tavasszal, amikor újra kezdődött a „temető-járás”, igencsak megváltoztak a szokásaik. Régen még külön jártak a temetőbe, magukkal cipelve a locsolókannát és a kerti szerszámokat is. És mindig napközben mentek. De tavasztól már együtt jártak, hetente egy-két alkalommal, napnyugta előtt és csak virágokkal. Ugyanis az úr gyümölcsöse a temető szomszédságában volt. Rajta egy nagyobbacska, kissé bebútorozott szerszámos-kamra. Ezért először oda tértek be a szükséges szerszámokért. Majd, miután a sírokat „elrendezték”, visszatértek a szerszámos-kamrába. Azért, hogy letegyék a szerszámokat és lemosakodhassanak, kissé megpihenhesenek és „rendbe szedhessék” magukat. Napnyugta után pedig hazamentek. A férfi mindig egy kicsit később, mert még körbe kellett néznie a gyümölcsösben, be kellett zárnia a kamrát (vagy inkább azért, hogy a kíváncsi szomszédok ne kombináljanak). Azt viszont mindenki láthatta, hogy az egykori hozzátartozóik sírján mindig friss virág díszlett, és azok voltak a leggondozottabbak.

22. Üdülői ismerkedés

DIREKT kapcsolat! Egy kerületi nyugdíjas klub által szervezett nyári üdülésen történt. Ahol a résztvevők: főleg egymást nemigen ismerő „magányosok” (özvegyek elváltak, elhagyottak). Az ismerkedési est a szokott módon kezdődött. Rövid eligazítás, programokról tájékoztató, majd a szokásos bemutatkozások és az első koccintás. Leginkább, két úr mozgolódott. Poharukkal körbejárták a társaságot, boldog-boldogtalannak köszöntöttek (főleg az élénken tekintető, egyedül vagy barátnővel álldogáló hölgyeknek). Hogy fokozzák ismertségüket, vicceselésbe kezdtek, így vonzva magukhoz a többieket. A viccek kezdetben diszkréten szexisek és érzékiek voltak. De valójában nem a szórakoztatás vagy társalgás érdekében. Hanem „viccbe csomagolva” előadták ajánlataikat, felhívást az üdülés alatti „laza” kapcsolatra.

A két úr produkciója nem volt eredménytelen, mivel sikerül több hölgy figyelmét magukra vonni. Amelyik hölgy vette az adást, az nevetéssel és szem- és fej-mozgással, félreérthetetlen testbeszéddel jelezte fogadókészségét az „urak közeledésére”. De egyúttal a vicchez fűzött beszólásaival ő is érzékeltette „hajlandóságának” mértékét és feltételeit (miért ne, egyszer kipróbálnám, talán mégsem így, nős férfivel sohasem, stb.). Az urak által ezekre adott válaszok (én is, többször is, tényleg lehetett volna gyengédebb, engem nem zavarna a férj stb.) pedig

tisztázták a részleteket, aggályokat. Ezáltal a hölgyek gyorsan felmérhették: megérné-e „beleszállni ezekkel” egy laza kapcsolatba, lenne-e értelme tartós kapcsolatban reménykedni.

Az újabb koccintás után jöttek a vaskosabb viccek. Ezzel kirajzolódtak az érdeklődő hölgyek „képességeinek határai”. Majd, amikor néhány „vállalkozó szellemű” hölgy egy-két erotikus viccet elsütve - hasonló módon - lelesztelte a két urat, valójában már a hölgyek választottak. Eldőlt, hogy a két úrral mely hölgyek hajlandók táncolni, éjszakai sétát tenni, netán többet.

23. Legrövidebb út, az egyenes

TISZTA kapcsolat! A hölgy és úr egy szilveszteri mulatságon találkozott először, a házigazda vendégeként. Sokban hasonlítottak egymáshoz. Nyugdíjasként még keményen dolgoztak, gazdálkodtak. Korban és életvitelben is hasonlóak, mindketten egyedülállók, jómódúak. És ugyanazzal a gyanúval éltek, hogy a házigazda bizonyára - össze akarja őket hozni valakivel.

Ezért nehézkesen indult az ismerkedés, és akadozva a beszélgetés. Mivel a hölgyet igencsak feszélyezte ez a helyzet, ezért elhatározta, hogy gyorsan leépíti az urat. Igaz, az úr kiállásában és viselkedésében nem talált semmikivetni valót, de valahogy úgy érezte, hogy „ő sincs oda ezért a helyzetért”. Így aztán, az eddig bevált leghatásosabb női fegyvert vetette be.

Először „szelídítésként” érzelmesen azt taglalta, hogy milyen rossz egyedül, mennyire kínzó a magány és ilyenkor mennyire vágyik az ember kedvességre. Majd amikor úgy érezte, hogy már „bevette” az urat, akkor jött a „forró vizet a kopaszra” csattanó. Hirtelen hangnemet váltva kifejtette, hogy aki leragad az érzelmeknél, azt kihasználhatják. Bár neki is jól esne időnként némi romantika és szex, de ezért nem fog bárki élősködővel összejönni. Nem azért dolgozott egész életében, hogy tutyi-mutyi férfiakra, lúzerekre pazarolja idejét-energiáját. És egyetért azzal a mondással: „akármilyen kedves vendég, három napig untig elég.”. Hozzáteve, hogy ezek után nem sok értelmét látja ennek az ismerkedésnek, és a házigazda „mesterkedéseinek”.

Kirohanását befejezve felemelte fejét, kihúzta magát, és várta az ilyenkor megszokott hatást. Amikor is a férfiak többsége szánalmasan elkezd mentegetőzni és bizonygatni, vagy leforrázva eloldalog. Legnagyobb csodálkozására az úr megkönnyebbülve hátradőlt, sóhajtott, és ennyit mondott: „Végre egy őszinte nő”. És mosolyogva úgy nézett a hölgyre, hogy annak a lába is földbe gyökerездett a meglepetéstől. Mert erre a válaszra igazán nem volt felkészülve.

Az úr erre szinte szóról szóra megismételte ugyanazokat az elvárásokat, amit a hölgy is mondott. Vagyis, hogy neki is jól esne időnként némi romantika és szex, de ezért nem fog bárki élősködővel összejönni. Nem azért dolgozott egész életében, hogy kikent-kifent, butalusta vagy számító nőkre pazarolja pénzét és idejét. Szerinte is: „akármilyen kedves vendég, három napig untig elég”. Ő sem látta értelmét az ismerkedésnek és a házigazda „mesterkedéseinek”. De most úgy érzi, volna néhány olyan dolog, amit - talán - érdemes lenne megbeszélniük.

Ezután félrevonultak, beszélgettek és iszogattak. Arról, hogy amit mindketten szeretnének, abban miként tudnának együttműködni. Például, egymásnak segítve kielégíthetnék „bizonyos kívánalmaikat”, ezzel is javítva kettejük közérzetét. A többi dolgokban pedig mindenki járja a maga útját. Nem függve egymástól, saját problémáit nem terhelve másokra. Mindenki élheti így a megszokott életét. A közös találkozások pedig a dolgos mindennapokat szépíthetik.

Az éjféλι koccintás után mindketten leléptek a mulatságból. Később gyakran látták őket egymás háza körül. Érthető, hiszen a hagyományos-természetes és páros feszültségoldó gyakorlatok sikeresen javíthatják a testi-lelki közérzetet, hangulatot. Segíthetik a magány- és hiányérzet enyhítését, hozzájárulhatnak a szabadidő kellemes és romantikus eltöltéséhez.

24. Kevés szóval is lehet

SZÓTLAN kapcsolat! Egy kis vidéki tóparti panzióban történt. A hölgy és úr közel egy időben érkezett, már a recepciónál összefutottak. Kölcsönös köszönés és semmi egyéb. Legközelebb az ebédnél pillantották meg egymást. Bár egymás mellett asztalnál ültek, de a „Jó étvágyat”, majd a „Kedves egészsége” kívánságokon kívül itt sem szóltak egymáshoz.

Délután a panzió előtti szabad-strandon ismét összefutottak. Mivel egymástól legalább 20 méterre telepedtek le a fűre, így csak biccentettek egymásnak. Úgy viselkedtek, mintha nem törődnének a másikkal, de titokban igencsak nézegették egymást. Ilyenkor, ha a pillantásuk véletlenül összetalálkozott, valami furcsa borzongás éreztek. Olyat, amelyet legutoljára talán serdülő korukban tapasztaltak, amikor először próbáltak ismerkedni a másik nemmel, és amitől összeborzongtak. Ennek ellenére úgy tettek, mintha semmi sem történt volna, és nem egymást, hanem a tájat nézegetnék. De szívük sokkal hevesebben vert. Késő délutánig tartott ez a furcsa magányos és szótlán szemlélődést, majd külön visszamentek a panzióba.

Késő este ismét találkoztak a társalkodóban. A TV-ben halkán ment valami műsor, de hogy mi, azt nem tudták felidézni. Csak ketten voltak, több vendég nem is volt a panzióban. Egy sarok-kanapé két felén különültek, előttük egy dohányzó asztal. A recepciósz kihozta a rendelésüket és meggyújtott egy illatmécses a szoba sarkában. Majd megkérte őket, hogy ha eltávoznak, kapcsolják le a lámpákat. Mivel szeretne lefeküdni, mert kora hajnalban sok vendég érkezik.

A mécses félhomályában - a TV felé fordulva - valójában nem a műsort nézték, hanem szemük sarkából egymást. Hogy mennyi idő telt el, nem tudták, de egyszer csak TV automatikusan kikapcsolt. Mindketten a távirányító felé nyúltak, kezük összeforrt, de egyikük sem kapcsolta be újra a TV-t. A pillantásuk ekkor már nyíltan összefonódott, és újra átfutott rajuk a délután tapasztalt fiatalkori borzongás. Lassan közelebb húzódtak egymáshoz, le nem véve szemüket a másikeről, közben még mindig együtt szorongatva a távirányítót. Az Ég bizonyára segíthette őket, mert a mécses hirtelen pislogni kezdett, majd egy lobbanással kihunyott. Ők pedig ott maradtak a kanapén, átölelve egymást. Ismét fiatalnak érezve magukat az éjszótét csendben.

25. Haladni kell a korrall

MEGTERVEZETT kapcsolat! A hatvan felé közeledő hölgy eddigi élete során már átesett több csalódáson. Nem sokkal előbbi válása pedig rádöbbsentette a legfőbb tanulságokra. Mivel közben művelgette magát e témában, így hamar rájött a megoldásra. Ha nem akar egyedül maradni vagy újra csapdába esni, akkor neki kell tudatosan partnert keresni. Minél többet összegyűjteni, az alkalmasakat kiválogatni, közülük a megfelelőt kiválasztani. Fel is állította az elérendő célt. Olyan férfit kell találnia: akinek hasonló az élet-stílusa és érdeklődési köre, akiben megbízhat és elfogadhat, akivel gazdasági és szexuális téren is összeillenek.

Amikor tervét elmondta barátnőinek, azok nemes egyszerűséggel kinevették. Az ötletet eleve lehetetlennek-halottnak tartották. Hogy gondolta? Meghirdetné, hogy saját színdarabhoz férj-szereplőket keres, és majd próba-előadásokon fog válogatni? De ez az ellenkezés még inkább megerősítette a hölgy elhatározását. Kihívásnak tekintette. Elvégre, mit történhet, ha nem sikerül? Még mindig több, mintha semmit sem tenne. Legalább leköti magát valami értelmes elfoglaltsággal. Miért ne hirdethetne férj-szereplő válogatást, csak ésszerűen ravasz módon. Összekötve kellemest a hasznossal, érdekest a szükségessel, saját érdeket a másokéval.

Így is tett. Először toborzott egy - hozzá hasonló érdeklődésükből álló - helyi közösséget. Nyugdíjas nők és férfiak számára. Ismerősei és régi munkatársai bevonásával, saját közösségi oldalt nyitva. Közeli kirándulások és városnézések, találkozók és beszélgetések szervezésére, személyes problémák rendezésére és egymás kölcsönös segítésére. Néhány kirándulás és bográcskozás után létszámuk elérte az ötvenet, köztük több, „neki is talán megfelelő” férfivel.

Ezt követően, a programokat kiegészítette érdekes kapcsolat-erősítő rendezvényekkel. Régi házibuli-szerű találkozókkal, nosztalgia-utakkal, múzeum- és város-nézéssel. Majd a nyári időszakban olcsó-hétfégi táborozásokkal, fogyó-túrákkal és szabad-strandolással. Sikerült néhány ingyenes előadást is szervezni az időskori testi-lelki gondok leküzdéséről. Ekkor a közösségük létszáma már meghaladta a százat. Hogy neki ebből mi volt a haszna? Az, hogy olyan körben szorgoskodhatott, amelyet ő hozott létre, saját érdeklődési köre szerint. Azokkal köthetett szorosabb ismeretséget, akikkel akart. És már formálódott választható férfiak köre.

A második év tavasza jelentette az áttörést. Ahogy a régi mondás tartja: „kezdett beérni a vetés”. Igaz, a hölgy eddig sem unatkozott, sőt igen sokat tanult. A közösség is kezdett összerázódni. Mivel elvárás volt a tagok aktív közreműködése, a „pillanat-emberek és élőködők” kezdtek leválni. Akik maradtak, azoknál az addig hordott álarcok fokozatosan leolvadtak. A belépéskor előadott bemutatkozások is kitisztultak, egyre többet tudtak meg egymásról. Ez volt az az időszak, amikor a hölgy már tisztán látta: ki az a néhány férfi-tag, aki számára megfelelhetne. Az, akivel élet-stílus és ritmus, érdeklődési kör és gondolkodási mód szerint összeillenek.

A nyárra szervezett „közérzetjavító üdülés és életmód-tábor” lebonyolítása során a „jelölt” kiválasztása is megtörtént. A közel harminc fős turnusok már férfi segítőköt is igényeltek. Ezért a hölgy felkérte az „addig hozzá illőnek tűnő” férfiakat, hogy segítsék a munkáját. Szervezzék meg a férfiak szállását és felügyeletét, „nőkre nem tartozó” programjaik és gondjaik rendezését. Valójában, ez is próba volt, ahol „az eddig megfelelték újra megmértettek”. Akik elzárkóztak a segítestől (csak részvevőként élvezték volna a nyaralást), azok a hölgy „mérlegén” könnyűnek találtattak. Így is ketten maradtak, akik a nyári program idején bizonyítottak. Az üdülés és tábor ideje alatt pedig az utolsó, „összeillési próba” és a kiválasztás is megtörtént.

26. Jó bornak is kell cégér

ELŐKÉSZÍTETT kapcsolat (1. változat)! Egyedülálló nyugdíjasoknak szervezett közérzetjavító üdülés első estéjén történt. A hölgy egyedül álldogált a klubhelység könyvespolca mellett, és nézegette a vidáman beszélgető üdülőtársait. Valahogy nem érezte magát „közéjükvalónak”. Úgy tett, mintha nem érdekelné az esti közös mulatozás, bár szeme sarkából követte az eseményeket. Néhány hasonló korú idős úr beszélgetett a szoba másik oldalán. Időnként

felé pillantottak, ilyenkor másfelé fordította a fejét. Közben egyre jobban rágta az irigység, mert a nőtársakat - néhány kivétellel - hamarosan táncba vitték. Ekkor csatlakozott hozzá a barátnője, aki szintén „petrezselymet árukt”. Így aztán kitárgyalhatták az esetet. Méltatlankodtak, hogy csalódtak, az itteni férfiak „mulyák”, semmi lelkesedés. Ki is mentek sétálni a kertbe úgy fél órára. Mikor visszatértek, a klubhelyiségben már mindenki táncolt, bár a létszám megfogyatkozott, mert többen már páros sétára indultak.

Másnap reggel találkoztak a tábor gyakorlat-vezetőjével, aki megkérdezte: miként érezték magukat a tegnapi bulin? A két barátnő azonnal panaszkodásba tört ki, ezért a vezető behívta őket az irodájába, hogy ott beszélgessenek. Majd végighallhatva őket, elmondta, hogy ő is ott volt a bulin. És látta azt, ami történt. Ezért nem csodálkozik, hogy így alakultak a dolgok.

Kérte, hogy feltétlenül jöjjenek el az aznap esti bulira is. És, ha néhány dologban változtatnak, meglátják, hogy közel sem annyira kudarcos a helyzet. Először is, öltözködjének és ékesítsék magukat úgy, hogy finoman (nem kihívóan) felhívják magukra és „előnyös testrészeikre” a figyelmet. Egy érdekesen fésült haj hatásosabb, mint egy bonyolult hajköltemény. Az ajak- és szem-festéssel érdekesebb óvatosan bánni, de elhanyagolni sem szabad. Merjenek körülnézni, és ha egy férfi rájuk pillant, ne kapják félre a fejüket. Legfontosabb, hogy mosolyogjanak! Arra feltétlenül, akinek közeledését elfogadják. És kapcsolódjon össze a tekintetük.

Ha az őket néző úr tetszik nekik, finoman bólinthatnak is, mintha köszönnének. Időnként könnyed mozdulattal igazítsák meg frizurájukat vagy ruhájukat. És - bár barátnők - néha távolodjanak el egymástól, így adva lehetőséget a vállalkozó kedvű uraknak, hogy közelükbe férközhessenek. Ha pedig valamelyik úr megszólítja őket, forduljanak feléje, mosolyogva nézzenek a szemébe. Ne tegyék keresztbe a karjukat! Fontos, hogy a kérdésekre vidáman egyenesen válaszoljanak. Ne panaszkodjanak mogorván, ne titokzatoskodjanak félreérthetően! Néha (mintegy véletlenül) megérinthetik az úr kezét, ezzel bátorítva. De ne túl hosszasan, mert azt felhívásnak vehetik! Ezután a dolog szinte már sínen van, csak beszélgetéssel és viselkedéssel lehet elrontani. Ekként próbálják megkönnyíteni a „mulya férfiak” közeledését.

Az esti buli már megkezdődött, amikor a két barátnő belépett a klubhelyiségbe. A tegnapi együtt álldogáló néhány férfi azonnal észrevette őket. A két barátnő állta a tekinteteket, sőt barátságosan vissza is mosolyogtak. Közben ők is leadták a gyakorlat-vezető által javasolt „jelzéseket”. A férfiak testbeszédéből úgy érezték, hogy nem fognak „petrezselymet árukt”. Az első közös üdvözlés és koccintás „meghozta” az új ismerősöket is. Akikkel később már vidáman táncoltak és csevegtek, majd esti hűsölésként a parkban sétáltak.

Másnap reggel a két barátnő megbeszélte az esti-éjszakai élményeket. Ekkor tudatosodott bennük, hogy eddigi életük során milyen sok kudarcot elkerülhettek volna.

27. Jobb későn, mint soha

ELŐKÉSZÍTETT kapcsolat (2. változat)! Egyedülálló nyugdíjasoknak szervezett közérzetjavító üdülés első estéjén történt. Az úr egyedül álldogált a klubhelyiség ablaka mellett, és nézegette a vidáman beszélgető üdülőtársait. Valahogy nem érezte magát „közjük-valónak”. Úgy tett, mintha nem érdekelné az esti közös mulatozás, bár szeme sarkából követte az eseményeket. Néhány hozzá hasonló korú hölgy beszélgetett a szoba másik oldalán. Időnként feléje pillantottak, ekkor másfelé fordította a fejét. Közben kissé rágta az irigység, mert a férfitársak - néhány kivétellel - már javában táncoltak. Ekkor csapódott hozzá régi barátja, aki

szintén „facér” volt. Így aztán kitárgyalhatták az esetet. Méltatlankodtak, hogy csalódtak, az itteni nők „bénák”, igen gyenge a „felhozatal”. Ki is mentek a büfébe, úgy fél órára, valamit „bedobni”. Amikor visszatértek, a klubhelyiségben már mindenki táncolt, bár a létszám közben megfogytak, mert többen már páros sétára indultak.

Másnap reggel találkoztak a tábor vezetőjével, aki megkérdezte: miként érezték magukat a tegnapi esti bulin? A két barát azonnal panaszkodásba tört ki, ezért a vezető behívta őket az irodájába, hogy ott beszéljessenek. Majd végighallgatva őket, elmondta, hogy ő is ott volt a bulin. És látta azt, ami történt. Ezért nem csodálkozik, hogy így alakultak a dolgok. Kérte, hogy feltétlenül jöjjenek el az aznap esti bulira is. És, ha néhány dologban változtatnak, meglátják, hogy közel sem annyira kudarcos a helyzet.

Először is, öltözködjének könnyedén (de ne strandhoz, és nem is temetőjáráshoz). A cipőt nem árt „kipucolni”. Borotválkozás, hajmosás és a homlokról elfésült hajviselet is sokat segíthet. Az arcszesz és dezodor is fokozza a hatást. Merjenek körülnézni, és ha egy hölgy rájuk pillant, ne kapják félre a fejüket. Sőt, éppen ők kezdeményezzék a szemezt, „jelezve a rokonszenvüket”. Legfontosabb, hogy mosolyogjanak, és igyekezzenek előnyösebb testtartást felvenni! Annak irányába, akivel szeretnének megismerkedni. És kapcsolódjon össze a tekintetük.

A pillantást viszonzó hölgyeknek finoman bólinthatnak is, mintha köszönnének. És - bár barátok - távolodjanak el egymástól. Érzékeltetve, hogy „nincsenek összekötve”, hanem csak együtt jöttek. Ha valamelyik hölgy a szemével, mosolyával és mozdulataival visszajelzett, mosolyogva és fejbiccentéssel fogadják a jelzést. Nyugodtan közeledjenek hozzá, de nem karba font kézzel vagy cigivel a szájban. A kezét is illik kivenni a zsebből. Ha nem ismerik egymást, a bemutatkozás sokat segít. Világosan és összefüggően beszéljenek, a kérdésekre vidáman-egyenesen válaszoljanak. Az önfényezés, dicsekvés, ömlengés és ködösítés legalább annyira káros lehet, mint a viccesnek szánt hóbörgés vagy a túl direkt célzás-ajánlat. És, ha egy hölgy megérinti őket, gondoljanak arra, hogy az csak egy finom bátorítás. Nem pedig meghívó az éjszakára. Ezután a dolog beindul, már csak beszélgetéssel, viselkedéssel és lerészegedéssel lehet kisiklatni. Ilyen módon próbálják feltüzelni a „béna nők” fogadó-készségét.

Az esti buli még nem kezdődött el, amikor a két barát belépett a klubhelyiségbe. Ezért segítettek a berendezésben, hasznossá téve magukat. Folyamatosan szemlélve a bevonuló hölgyeket. Közben mosolyogtak, köszöntek vagy csak biccentettek. Maguk is meglepődtek, hogy mennyi barátságos és bátorító visszajelzést érzekeltek. Az első közös üdvözlést követő körbe-koccintáskor több hölgygel is beszédbe elegyedtek. A tánc kezdetekor - némi bátorságot véve magukon - a felkérések is könnyedebbre sikerültek. Néhány zeneszám után már eldőlt, kivel táncolnak az est további részében. Akivel később - esti hűsölésként - a parkban is sétálgattak.

Másnap reggel a két barát megbeszélte az esti-éjszakai élményeket. Ekkor tudatosodott bennük, hogy eddigi életük során milyen sok kudarcot elkerülhettek volna.

28. Megállt az idő

LEVIRÁTUS kapcsolat! Egy kis tanyán élő 60 körüli, gyermektelen hölgy, a férje halála után választás elé került. Hiába örökölt férje után szinte mindent, egyedül álló nőként képtelen volt a tanyát fenntartani, a környező földeket megműveltetni. Nem szólva arról, hogy idősebb nőként egyedül élni egy tanyán, közel sem életbiztosítás. Hogy máshová költözzön, szinte

elképzelhetetlennek tűnt, mert még a falusi élet is túl mozgalmas és bonyolult volt számára. Így viszont nem volt lehetősége arra sem, hogy férfiakkal ismerkedjen, új párra lelhessen. Azért sem, mert családja és környezete elég régimódi volt és ellenségesen tekintettek volna egy idegenre. De ő sem szerette volna, hogy a vagyona később idegenek kezébe kerüljön.

Mivel a megoldás sürgető volt, ezért a férje halálát követő 40-ik napon - a mélygyász idejének elteltével - nagycsalád felnőtt tagjai egybegyűltek. Azon a napon, amikor hitük szerint a férj lelke végleg elhagyta a földet. Megtartva a szokásos lélek-búcsúztatót, a család vénjei az özvegyel együtt bezárkóztak, hogy megbeszéljék a család dolgait, elrendezzék a jövőt.

Néhány órán belül meg is született az egyezség, mindenki megalégedésére. Az özvegy hölgy minél hamarabb feleségül megy az elhunyt férjének öccséhez. Aki, a mellettük lévő tanyán, elváltként egyedül nevelte két kis gyermekét. Így, a tanya ismét férfi védelem alá kerül, a földet férfikéz művelheti. A gyermekeknek is lesz újra anyjuk, mégpedig olyan, akit már ismernek és szeretnek. A férfi házában is lesz gazdasszonya. A két tanyát eggyé összevonják, így a közös vagyonuk majd kétszeresére növekszik. Mivel mindketten már régóta ismerik egymást, ezért könnyen összecsiszolódnak. És, mert az özvegy most is igen jól néz ki, így nem okoz gondot, hogy az új férje 4 évvel fiatalabb. Legalább bírja a munkát és az asszony sem nagyon éli túl.

A házasságot sürgősséggel megkötötték, természetesen templomi esküvő és lagzi nélkül. Mivel arrafelé - régen - szokásban voltak ilyen házasságok, ezért szinte senki sem furcsállotta, sőt mindenki jó döntésnek tartotta. A házasság ezt visszaigazolta. Mondják, ebben közrejátszhatott az is, hogy a hölgy már a férje életében is barátságos viszonyban volt a férj öccsével. Akit a helyi szokás szerint: „kisebbik urának” szólított.

29. Családon belül marad

SORORATUS kapcsolat! Egy kis faluban élő 60 körüli özvegy férfi igencsak egyedül érezte magát. Gyermekai messzire költöztek, unokáit is csak évente egyszer-kétszer hozták látogatóba. A kerti férfimunkákat könnyedén elvégezte, de a női házimunkák igencsak kifogtak rajta. Hiányzott házból az asszony. Mivel nem érezte magát túl öregnek, így nemcsak házvezetőnőre lett volna szüksége. Összehívta hát a felnőtt rokonokat, meghányi-vetni a dolgot.

Azt hamar belátták, hogy a faluban nemigen találni megfelelő-független asszonykát. És, ha idegennel kötné össze az életét, akkor halála esetén a vagyon egy része is elkerülne a családtól. Már majdnem feladták a fejtörést, amikor valakinek eszébe jutott: elvehetné feleségül az elhunyt feleségének nővérét. Azt, aki a szomszéd faluban lakik, szintén egyedül él, gyermekei kirepültek. Szívesen visszaköltözne ide, a szülőfalujába. Korához képest tartja magát, gondos háziasszony. Gyereket meg már úgysem akarnának. Szalajtották is érte az egyik rokont, hogy sürgősen jöjjön. De azonnal, mert életbe-vágóan fontos dolgot kell megbeszélni.

Amikor az asszonykát meghozták, leültették és egymás szavában vágva elmondták neki, hogy mire jutottak. Aki nem lepődött meg az ötleten. Régebben - arrafelé - szokásban voltak az efféle házasságok. Mivel ő is egyedül élt, tudta milyen rossz az egyedüllét, főleg idegen faluban. Jól ismerte a húga férjét, egykor még neki is tetszett. Közel egykorúak, hasonlóak az igényeik. Kedvére volt az ötlet, mivel a férfi még ma is jó kiállású. Hasonlót a mostani falujában nem találta. De azért az illendőségből egy keveset kéretten magától. Végül a „család javára” és a vagyon megőrzésének érdekében „önfeláldozóan” beleegyezett. Ezután már csak

a részleteket kellett megbeszélniük. Az összeköltözést, házasságot és a vagyon-megosztást, mert gondolni kellett saját gyermekeikre is. Két hónap múlva megházasodtak, csenden és szűk családi körben. Történetük végére jól illik az a régi mese-fordulat, hogy „boldogan éltek, amíg nem haltak”.

30. Puding próbája az evés

PRÓBA kapcsolat! Egy szűk körű esküvői ebéd után történt. A fiatal pár már elautózott „mézeshetezni”. A gyerekek játszottak-kergetőztek, a fiatalabbak zenét hallgattak és táncoltak. Mivel lemenőben volt a nap, a többség már hazafelé kászálódott.

A család idősebbjei és meghívott komáik kiültek a tornácra. Iszogattak és a régi időkről elmélkedtek. Valaki felemlítette, hogy az ő szülei idejében még szokásban volt a próbaházasság. Amikor, házasságot tervező legény és leány előbb egy ideig „együtt élt”, hogy kiismerjék egymást. Ha nem illettek össze, vagy a lány nem esett teherbe, akkor szétváltak. Ezt akkoriban nem tartották szégyennek. Azt sem, ha a lánynak férj nélkül gyermeke született, mert ez bizonyította a lány termékenységét, amit nagyon fontosnak tartottak. Persze a papok ezt bűnnek hirdették, de a hagyomány és a családi érdek erősebb volt a bibliánál. Meg aztán olyan nagy bűn mégsem lehetett, ha a papok is félreléptek. Abban viszont mind megegyeztek, hogy hasznos volt ez a szokás. Mert a fiatalok együtt lakva kiismerték egymást. Így a házasság már nem volt „zsákba-macska” és olyanok kötődtek össze, akik „egymás kedvére tudtak tenni”.

Éjfélre a vendégek szétszéledtek, családtagok is hazamentek. Csak a ház özvegy gazdája és a szomszédságában egyedül élő komaasszonya (a gazda fiának keresztanyja) maradt a házban, hogy eltakarítsák a vacsora „romjait”. Ismét szóba került a próbaházasság. Ekkor a gazda elmondta a komaasszonynak, hogy: bizony nagy kár, hogy az ő házasságát nem előzte meg egy próba. Mert akkor bolond lett volna elvenni olyan asszonyt, aki csak húzódozik, és mindent kitalál, csak hogy ne kelljen csinálnia. És, ha nagyritkán engedi magát, akkor olyan, mint a „faszent”, hogy az embernek elmegy a kedve az egészszől. Ezért járt át szívesen a szomszéd faluba napszámba aratni és szüretelni, mert „valahol csak enni kell, ha nincs otthon vacsora”. Igaz, hogy özvegyen megvan a szabadsága, de megfelelő asszonyt a faluban még nem talált.

Ezzel a komaasszonya is egyetértett. Mondván, ő sem kelt volna egybe a férjével azért, hogy utólag elváljanak. Mert bolond lett volna hozzámenni egy olyan emberhez, aki ha iszik, utána már nem akar szerelmeskedni. Ha meg józanul próbált - ami elég ritkán történt - az is „semmit érő” volt. Simogatni sem tudott a szerencsétlen. Ezért - hogy az Úr bocsássa meg - ő bizony nem ellenkezett, ha szénagyűjtéskor vagy szüretkor „valaki hátulról elkapta”. Legalább néha érezhette, hogy asszonynak született. Ezért vált el a férjétől, és hogy ne igya el feje felől a házat. Igaz, hogy megvan a szabadsága, de hozzá illő szabad férfit a faluban még nem talált.

Ezután a történet folytatása már könnyen kitalálható. Mert mi is az alaphelyzet? Két hasonló problémákkal küszködő, egymás szomszédságában lakó férfi és nő. Akik komaságban állnak, ami hagyomány szerint: komoly dolog. Mert a komák kötelesek egymást támogatni, amijük van megosztani, egymás gondjain segíteni. Sőt szükség esetén vigasztalni és kedvébe járni.

A rendrakással hamar végeztek. A gazda és komaasszonya pedig úgy gondolta: ideje lenne végre komolyan venni a komaságot. És - ha már fiatalként erre nem volt lehetőségük - a

próba-házasságot is ki kéne próbálni. Elvégre nem illik a régi hagyományokat sutba dobni. Így aztán hajnalra az is bebizonyosodott (többször is), hogy a próbaházasság nemcsak hasznos, de kellemes. Nem is kerestek ezután más magukhoz illőt a faluban.

31. Legrövidebb az egyenes út

BÉRELT kapcsolat (1. változat)! Az úr már régóta már egyedül élt. Tisztas nyugdíjjal és egyéb jövedelemmel, jól berendezett lakásban. Még nem érezte magát annyira öregnek. Hetente kétszer-háromszor egy idősebb nő végezte nála a házimunkákat. Takarított, mosott és néha főzött. Természetesen megfelelő díjazás ellenében. Gyakran beszélgettek, főleg a ház ügyeiről, vagy az érdekesebb napi hírekről. Régóta ismerték egymás, mert már az úr válása előtt is bejárónóként segédkezett náluk. Így szinte már családtagok, bizalmasok voltak.

Egyszer valahogy szóba kerültek az emberek szexuális igényei. A bejárónó elmondta, hogy ebben igen szerencsés, mert sikerült összejönnie az iskolás-kori szerelmével. Azóta is együtt vannak, a kapcsolatuk egyszerre szerelmi és baráti, szeretett-teljes és testvéri. Az úr ekkor elmondta, hogy neki megfelel a mostani élet. Valójában csak időnként lenne szüksége ilyen kapcsolatra, de azt nem szeretné az „utcáról felhozni”. Ellenben, ha lenne olyan tisztas hölgy, aki hetente néhány órára kedves hozzá, szívesen támogatná anyagilag. Például a tanulását, otthona fenntartását, öltözködését, gyermekének nevelését. Kölcsönös diszkrécióval, nem zavarva egymás kapcsolatait és lehetőségeit, nem avatkozva a másik életébe. Nem kérve olyat, amit a másik viszolygva tenne meg. A bejárónője erre azt mondta: talán ez is megoldható.

Néhány nap múlva, amikor az úr hazament és benyitott a lakásába, meglepődve tapasztalta, hogy a bejárónője még javában takarít. És nem egyedül, hanem egy 35-40 körüli csinos hölgygel. A bejárónó eléje sietett, és elmondta, hogy reggel véletlenül kinyílhatott az ablak, a befúvó szél pedig felforgatta a lakást. Ezért kénytelen volt nagytakarításba kezdeni. Mivel egyedül nem végzett volna, ezért megkérte a barátnőjét, hogy segítsen neki. Az úr erre maga is átöltözött, beállt a sorba, és segített a nagytakarításban. Ezt követően a vacsora elkészítésénél is, amit hármásban költöttek el. Mialatt beszélgettek, egészen jól érezték magukat.

Három nap múlva az urat újabb meglepetés érte. A bejárónője bejelentette: úgy érzi, sikerült olyan hölgyet találnia, aki megfelelne az úrnak. Mivel már találkoztak, ezért nincs szükség a feszélyezett bemutatkozásra és magyarázkodásokra. Ugyanis a barátnője lenne az a hölgy, akivel néhány nappal előbb együtt takarították a lakást. Elmondta, hogy a nagytakarítás valójában egy színjáték volt, amit ő rendezett. Annak érdekében, hogy őket összeismertesse, olyannak-amilyenek. A barátnőjének is csak a közös vacsora után mondta el, hogy miről lenne szó. Aki egy nap gondolkodás után belement abba, hogy megbeszéljék a részleteket. Nemcsak azért, mert pénzre van szüksége a gyermeke továbbtanulásához. Hanem azért is, mert jól esett neki, hogy az úr még ismeretlen „takarítónóként” is hölgyként bánt vele.

Ezt követően az úr és újdonsült hölgyismerőse a szombat estéket rendszeresen együtt töltötte. Később - az eredeti megállapodáson túl - már más napokat is. Nemcsak otthon, mert egyre gyakrabban eljártak kirándulgatni és szórakozni, sőt még üdülni is. De mindezt már önként és ajándékként, túl az eredeti megállapodáson. Így ment közel két évig, amikor a hölgy bejelentette, hogy egy reménytejes kapcsolata van a láthatáron. Ekkor visszaállították a heti egy napos otthoni találkozásokat, hét közepére téve. Majd amikor a kapcsolat tényleg komollyá fordult, beszüntették az ilyen találkozásokat, örökre megőrizve kettőjük titkát.

32. A nő is ember

BÉRELT kapcsolat (2. változat)! A hölgy már régóta már egyedül élt. Megfelelő nyugdíjjal és tisztességes örökséggel, szépen berendezett lakásban. Aki korántsem érezte magát annyira öregnek. Hetente két-háromszor lejárt mozogni a közeli torna-pályára, ahol barátnőjével és néhány ismerősével igyekeztek magukat formában tartani. Gyakran cseverészttek, főleg a családi dolgokról és a férfiokról. Régóta ismerték egymás, mert már a hölgy válása előtt is együtt kocogtak, csaknem mindent megbeszéltek. Szinte már családtagok, bizalmasok voltak.

Egyszer, valahogy szóba kerültek az emberek szexuális igényei. A barátnő elmondta, hogy ebben igen szerencsés, mert sikerült összejönnie gyermekkori szerelmével. Azóta együtt vannak, a kapcsolatuk egyszerre szerelmi és baráti, szeretett-teljes és testvéri. A hölgy ekkor elmondta, hogy neki megfelel a mostani élet. Valójában csak időnként lenne szüksége ilyen kapcsolatra, de azt nem szeretné az „utcáról felszedni”. Ellenben, ha lenne olyan tisztességes és jó kiállású úr, aki hetente néhány órára kedves hozzá szívesen támogatná anyagilag. Például a lakhatását, öltözködését, közös programjaik költségeit. Kölcsönös diszkrécióval, nem zavarva egymás kapcsolatait és lehetőségeit, nem avatkozva a másik életébe. Nem kérve olyat, amit a másik csak viszolyogva tenne meg. Barátnője erre azt mondta: talán ez is megoldható.

Néhány hét múlva a barátnője kérte: kísérje el egy kényeztető kezelésre. Ne aggályoskodjon, végig együtt lesznek, Nem kerül semmibe, mivel az egyik ismerőse a tulaj, meghívta őket egy felüdítő tréningre. Gyógyfürdő, szauna és illóolajos masszázs. A hölgynek tetszett az ötlet. A gyógyfürdő felüdítette, a szauna felhevítette és pihentette. Az illóolajos masszázst egy hozzá hasonló korú férfi végezte, aki - a barátnője szerint - igazán érti a dolgát. A kezelés kezdetben ellazította, majd érzékileg egyre jobban felizgatta. Annyira, hogy a finom érintések hatására szinte elalélt a rátörő érzésektől. Ilyet még soha sem tapasztalt. Úgy érezte, szinte bármire képes lenne. Közben görcsösen igyekezett tartani magát, nehogy a masször valamit észrevegyen.

Miután a kezelést kipihenték, részletesen beszámolt barátnőjének tapasztalatairól és a rátörő vágyról. Aki megnyugtatta, hogy pont ezt kellett éreznie. Ezért hozta ide, hogy megtudja, milyennek kell lennie egy igazi előjátéknak. Mert, ha férfivel szeretne „összejönni pusztán csak azért”, akkor legyen igényes. Ne „akadjon” össze bármiféle jóképűnek vagy macsónak tűnő jöttmenttel. Ha a drága gépkocsija javítását se bízna rá tudatlan kontárra, akkor a saját testét miért bízna „kókler laikusra”? Legyen igényes! Ha a masszázs tetszett neki, úgy megoldható, hogy a masször akár otthon is rendelkezésére álljon. Ha pedig még többre vágya, abban sem fog csalódní. A masször már jelezte: „a hölgy szimpatikus, szívesen megteszi, amit megtehet.”

Ezt követően a hölgy és a masször rendszeresen együtt töltötte a péntek estéket. Néha más napokat is. Szigorúan betartva a megállapodást, nem zavarnak bele egymás magánügyeibe. Idővel ezek a kezeléseik ritkultak, bizonyos szolgáltatások is elmaradtak. Ugyanis, a hölgy megismerkedett egy úrral. Akivel egyre több időt töltött, szorosabb kapcsolatba került. De a masször sem maradt „munka nélkül”, mivel a hölgy egyik nőismerőse szívesen foglalkoztatta.

33. Családi összefogás

ROKON kapcsolat! Az asszony és a férfi unokatestvérek voltak. Fiatal korukig együtt is nevelkedtek. A történet kezdetekor már mindketten egyedül álló nyugdíjasok. Az asszony: a lánya családjával élt együtt, egyszerre „vállalva” az háziasszony, a nagymama és az anyós szerepét. A férfi egyedül élt a szomszéd faluban, saját kertes házában. Elég gyakran találkoznak, különösen a családi ünnepeken és a vásárokbán. Élték a nyugodt-megszokott életüket, nem panaszkodtak, talán nem is gondoltak változtatásra, beletörődtek már a sorsukba.

De egyszer mégiscsak felborult a régi rend. Az asszony üzenetet kapott, hogy nagy baj van, sürgősen látogassa meg az unokatestvérét. Azonnal át is kerékpározott a szomszéd faluba. Kiderült, hogy a férfi balesetet szenvedett. Sáros földúton kerékpárja megcsúszott, arról leesve „sikerült” az egyik lábát és kezét törni. Így aztán otthon feküdt az ágyon, begipszelt kézzel és lábbal, teste leragasztott sérülésekkel. Teljesen magatehetetlenül, minden segítség nélkül, mivel egyedül élt. Lábra sem tudott állni, az asszonyt is a szomszéd eresztette be a házba.

Az asszony kérés nélkül döntött. Elhatározta, hogy ő fogja ápolni unokatestvérét. Gyorsan készített valami ételt, forró teát főzött. Miközben a férfi eszegetett, a hölgy hazakerékpározott, összekapta a legfontosabb dolgokat, és a konyhaasztalon egy üzenetet hagyva lányának, visszakerekedett. Ettől kezdve az úr felgyógyulásáig új szerepeket vállalt: gazdasszony és ápolónő lett, egy személyben. A férfit etette-itatta, mosdatta-fürdette, sebeit ellátta. Közben főzött, mosott, takarított, még a kertet is rendben tartotta. Délután sokat beszélgettek a régi időkről, előjöttek a fiatalkori vidám emlékek. Esténként TV-t néztek, egymásnak felolvastak.

A férfi állapota szépen alakult. Sebei begyógyultak, törései összeforrtak, erőnléte és életkedve is javult. Közben ők is összemelegedtek, az ápolás és a közös együttlét közel hozta őket. Ugyanakkor, az asszonyt egyre sürgette a lánya, hogy jöjjön már haza. De az asszonynak jobban tetszett a gazdasszony-ápolónő szerep. Már nem volt kedve visszamenni házcicselő-anyósnak, az unoka-csószködés sem tűnt már csábítósnak. A férfi is kérlelte, hogy maradjon. És, mivel igen jól megvoltak együtt, az asszony úgy határozott: inkább az unokatestvérével fog élni.

34. Azért, mégis az első az igazi

BIZARR kapcsolat! A hölgy és úr fiatalon ismerték meg egymást. Nagy szerelem dúlt közöttük, hamar megházasodtak. De az a lelkesedés és energia, ami kezdetben felpörgette kapcsolatukat, a házasság alatt már túlzottan bizonyult. Így aztán a családi fészek, hamarosan tűzfészekké vált. Ahol a szerelem helyett inkább az irányításért és önállóságért dúlt a harc. Nem meggyőzni akarták egymást, hanem legyőzni. A szomszédok elmondása szerint minden előfordult náluk: turbékolás és félrelépés, ölelkezés és verekedés, elköltözés és visszatérés, egymás védelme és eláztatása, üdülő-építés és lakás-rombolás. Még szerencse, hogy nem lett gyermekük. Végül elváltak, némi közösségi nyomásra. A hölgy egy nap alatt megtalálta helyét egy közeli nagyvárosban. Az úr pedig maradt lakásban. Környezete remélte, hogy az ügy lezáródott.

Az élet azonban nem ilyen egyszerű. Ugyanis a következő tizenhat évben igencsak hasonlóan alakult az elváltak sorsa. A hölgy ez idő alatt egy új házasságban és két élettársi kapcsolatban bizonyult kudarcosnak. Az úr viszont két újabb házasságban bukott meg, amelyet több futó

kaland is díszített, néhány gyermekkel „jelölve a bejárt utat”. Úgy látszik, vannak, akik a sokadik kudarcból sem tanulnak. Ezt valószínűleg ők is felismerhették, mert amikor egyszer összefutottak a nagyvárosi áruház büféjében, nem győztek egymásnak panaszkodni.

Ami következett, azt a nyájas olvasó kitalációnak tartaná. Ez még nem is lenne gond. De az úr lakásának környezete kifejezetten katasztrófa-előjelének tekintette. Ugyanis, az egykor elvált pár (hölgy és úr) oly’ sikeresen vigasztalta egymást, hogy végül úgy döntöttek: újra összeköltöznek. Mondván, bár sok más kapcsolatot is kipróbáltak, mégis csak az első volt az igazi! Összeházasodtak, a környezet pedig reménykedett, hogy „benőtt a fejük lágya”.

Sajnos a „Csalfa, vak Remény” hű volt önmagához. Mert ezután az úr lakása - ahová a hölgy egy „nagy vargabetűvel” visszaköltözött - felújított változatban ismét felelevenítette a régi idők emlékeit. Turbékolás és félrelépés, ölelkezés és verekedés, elköltözés és visszatérés, egymás védelme és eláztatása, eltékozolt üdülő és a lakás „baltás átrendezése”. Bár hangoztatták, mégsem váltak el. Holott néha kék foltok is utaltak a „nézeteltérésre”. Úgy tűnik, ilyen élményekre volt szükségük ahhoz, hogy átélhessék az őket egyesítő szeretet „misztikus vonzását és taszítását”.

35. Egy kis felújítás sosem árt

FELÚJÍTOTT kapcsolat! A hölgy lakása igencsak megérett a felújításra. Nem csoda, hiszen közel tíz éve özvegy, és már a férje halálakor is elég leharcoltnak tűnt. Azóta pedig mester keze nem érintette e falakat. Ismerve az árakat, nyugdíjasként sokáig tartott összekuporgatni erre a pénzt. Szerencsére összefutott egy régi barátnőjével, aki megígérte. „Semmi gond, szólok az unokaöcsémnek. Itt lakik a közelben, szakmája szerint festő-mázoló, de ért a többi szükséges dolgokhoz. Nyugdíjas, már visszaadta az ipart, de ha megkérem, biztosan segít.”

Másnap beállított hozzá a barátnő egy valahonnan ismerősnek tűnő, jó öltözetű úrral. A Mester (mert a barátnője viccesen így szólította), végignézte a lakást, firkálgatott valamit egy cetlire, majd megmondta az árat, ami sokkal kevesebb volt, mint a környékbeli szakemberek ajánlata. Amikor rákérdezett a hölgy, hogy miért ilyen kevés, a válasz igencsak meglepte. „Magam dolgozom, és mivel ön fog nekem segíteni, így nincs szükség fizetett inasra. Ha holnap reggel kezdünk, egy hét alatt végzünk.” A szeme elkerekedett, de beleegyezett. Megbeszéltek néhány részletet, majd a Mester elkészült és elrobogott beszerezni a szükséges dolgokat. A barátnője elmondta, hogy igen lelkiismeretesen dolgozik, „keze alatt ég a munka”. De azt is elvárja, hogy ha szól vagy kér valamit, a segítője is pattanjon. Talán egy kicsit nyers, ami elnézhető.

Másnap hajnalban csengettek. A hölgy épphogy csak felkelt, így egy kissé zilálnak tűnt. Talán még szégyellte is magát így mutatkozni mások előtt. De amikor kinyitotta az ajtót, nem hitt a szemének. A Mester állt ott teljes felszereléssel és egy olyan - több számmal nagyobb - festékes munkásöltözetben, hogy alig tudta visszatartani a nevetését. „Ez a kedvenc munkaruhám, beleszoktam, különben se bálba készülünk. Ön is vegyen fel valami bő-kényelmes kiodobásra valót, amiben lehet mozogni” - mondta a Mester, látva a hölgy elképedt kuncogását.

Miután az egyik szobát kiürítették, megkezdődött a munka. Forró nyári nap volt. Mire a falat letisztogatták és kijavították, már úsztak a poros izzadságban. Eleinte nem mondtak többet a szükségesnél, de később már megeredt a nyelvük. A mocok feltakarítása után elérkezett az ebédidő. A hölgynek egy órája volt a fürdésre és átöltözésre, az evésre majd a visszavedlésre.

Mivel a Mester munka közben soha sem evett, ez idő alatt nézegette a száradó javításokat, kiigazította az elmaradt hibákat, és bekeverte az alapozó festéket. Egy óra múlva már mázoltak. Majd, amíg ez a szoba száradt, előkészítették a következő helyiséget a munkára. Mire az első szobát másodszorra is lemázolták, az idő már igencsak napnyugta körül járt. A hölgy fáradtan és elégedetten szemlélte a félig kész szobát. Végre jöhetett a fürdés és a tiszta ruha. Már értette, hogy a Mester miért javasolta, hogy eldobásra szánt „valamibe” öltözzön. Már elmúlt este 10 óra, mire valamit vacsoráztak. Tiszta ruhában, mert a Mester azt is hozott magával. A hölgy azt remélte, hogy a Mester majd hazamegy, és mivel ő is elfáradhatott, csak késő reggel jön vissza. Vagyis addig is aludhat egy jó hosszút. Ezért igencsak meglepődött, amikor a Mester a frissen festett szobába leterített egy hálóságot, mondván: jobb, ha itt alszik, mert akkor már hajnalban újra folytathatják a munkát. A hölgy ezen annyira meglepődött, hogy nem jutott szóhoz. Közben pedig azon medítált: vajon honnan ismerős ez a szorgos-lelkes ember.

Másnap kora hajnalban a hölgy arra ébredt, hogy a Mester már jár-kelel a lakásban. És mire összeszedte magát, és felöltötte az újabb adag eldobásra szánt „valamiket”, a felszerelés már készen állt a bevetésre. Lényegében megismétlődött az előző nap, csak más helyiségekben és még melegebb-párás körülmények között. Közben befutott a barátnője is. Megnézni, hogy meddig jutottak, dicsérni munkájukat, kinevetni öltözetüket. De ami a legfontosabb, ételhordót hozott tele finomságokkal. Mondván: ismeri az unokaöccsét, mert amikor az ő lakásukat feljavították, nem volt idő még a főzésre sem, este pedig már senkinek nem volt kedve ilyenre. Ezután a munka folytatódott, a már ismert iramban. Napnyugtára a lakás kifestése nagyrészt befejeződött. Szinte csak a tapétázás és az ajtó-ablakok újrafestése volt soron. Jöhetett a fürdés, tisztacsere és a hozott vacsora elfogyasztása. Szinte félálomban kívántak egymásnak jóéjszakát, közben pedig a hölgy azon medítált: vajon honnan lehet ismerős ez a kedves ember.

A harmadik nap is hasonló forgatókönyv szerint pörgött. Annyi eltéréssel, hogy sor kerülhetett a tapétázásra. És az ajtók, ablakok is kezdtek hasonlítani újszerű állapotukra. De a negyedik nap - bár a lakás szinte kész volt - valódi kín szenvedésnek tűnt. Takarítás, festékfoltok eltávolítása és padlószőnyeg-tisztítás. Forró nyári melegben hajolgatás és dörzsölés, hígító gőzében és vizes párában. A második óra után már csak egy szál hálóingben vagy törülközőben lehetett túlélni ezt a szaunát, az ömlő és csípő izzadság miatt. Szerencsére délutánra már végeztek. Így másnap reggelig pihenhettek, amíg a festések és a padlószőnyegek száradtak. Jöhetett a szokásos fürdés és az átöltözés. Ami után úgy néztek ki, mintha ázott verebek tartanának pizsama-partit egy rendetlen bútorraktárban. Viszont örömmel állapították meg, hogy másnapra szinte alig maradt munka, leszámítva a lakás átrendezését. Ekkora megérkezett a hölgy barátnője is, ami megdicsérte a lakást, észrevételezve az igencsak lenge öltözködésüket. Most is hozta az ételhordót, mellé még egy üveg finom bort is. Megjegyezve, hogy jól tompítja az izomlázat, és a páros testedzés után segít elaludni. Ezután elviharzott, magára hagyva a hölgyet és a Mestert, akik megvacsoráztak, keveset még beszélgettek, de szinte félálomban. Úgy döntöttek a bort holnapra hagyják, majd azzal avatják fel a megújult lakást. Már napnyugtával nyugovóra tértek, mivel a fáradtágtól és az izomlázától alig mozogtak. Közben a hölgy azon medítált: vajon honnan lehet ismerős ez a korához képest „jó karban lévő” ember.

Másnap - kialudva, kipihenve, némi izomlással - már hajnalban nekiálltak rendezkedni. Elején kissé lassan ment a tervezgetés-méricskélés és bútor-válogatás miatt. De délelőttre annyira begyorsult a munka, hogy késő délutánra szinte elkészültek. Jöhetett a szokásos fürdés, lazára öltözés, majd a munka záróakkordja: a nagymosás. A hölgy készített valami egyszerű „est-ebédet” (mert a munka hevében még ő sem ebédelt). Ezalatt a Mester, az

összegyűlt szemetet „kukázta”, szerszámain és felszereléseit összecsomagolta. Már lemenőben volt a nap, amikor végre ételhez jutottak. Meggyújtottak néhány illat-gyertyát és kellemes füstölőt, hogy tompítsák a friss festékszagot. Jóízűen vacsoráztak, majd - borral gyakran koccintva - vidáman beszélgettek. Telt-múlt az idő, de egyiküknek sem akarózott befejezni ezt az estét. A hölgy kereste a szavakat, miként tudná úgy megköszönni a férfi segítségét, hogy az ne tűnjön sablonosnak, se bugyutának. Zavarában megérintette a férfi kezét, aki erre finoman megfogta az övét. Ez volt az a pillanat, amikor mind a ketten úgy érezték: meg kell ölelniük egymást. E pillanatban hirtelen bevillant a hölgy elméjébe! Tudja már, hogy honnan ismerős ez a szeretetre méltó férfi! Hiszen valamikor régen a barátnője hozta el egy szilveszteri buliba. Akkor is jól érezték magukat, de valami költözködés vagy elutazás miatt később már nem találkoztak.

36. Egyszer minden út véget ér

RÉVBEÉRŐ kapcsolat! A történet egészen másnak indult. Egy nem túl idős vidéki hölgy egyedül maradt csinos-rusztikus, kertés falusi házában. De sajnos, nyugdíja szinte csak a megélhetésre volt elég. Abból pedig nem telt egy ilyen nagy ház és kert fenntartására. Ezért úgy döntött, hogy a ház hagyományosan bútorozott két szobáját kiadja fizető vendégszállásnak. Mivel két fürdőszoba és két konyha is volt a házban, nem zavarták a vendégek. Ha kívánták, még főzött is nekik. Ahogy szokták mondani: az „üzlet beindult”. Késő tavasztól nyár végéig „tele volt vendéggel”. Néha még ősszel-télen is betelt a szállás. Azokkal, akik közeli nagyobb családi eseményre vagy rendezvényre jöttek. Vagyis megtalálta a számítását.

Néhány éve egy különös Vendég költözött be hozzá. Hatvan-hatvanöt körül lehetett. Nagy hátizsákkal és hálózsákkal jött, mint egy országjáró turista. És teljesen másként viselkedett, mint az addig megszokott vendégek. Már a második nap meglepődött, mert mire ő felkelt, a Vendég már kint volt a kertben és nézelődött. Ezután valamit szöszmötölt a fürdőszobában, felöltözött és elment a házból. Majd két óra múlva visszajött, kezében egy bevásárló szatyor, ami azt jelezte, hogy már felfedezte a legkorábban kinyitó pékséget. Készített magának reggelit és újra elment. Csak annyit kérdezett, hogy merre van a temető. Estefelé hazajött, készített magának valami harapnivalót, majd a fürdőszobába vonult. Ezután kiült a sötét udvarra és távcsővel nézegette a csillagokat, közben valamilyen könyvben keresett valamit.

Másnap, amikor a hölgy kiment a heti nagypiacra, igencsak elcsodálkozott, amikor az ismerős asszonyok egyre-másra megállították. Kérdezgetve, hogy ki az új Vendég, mit tud róla. Mint kiderült, a különös Vendég előző nap szinte az egész falut bebolyongta. Végigjárta a nagyobb boltokat, benézett a közösségi házba és a könyvtárba, sétált a temetőben, betért a piac környéki kiskocsmába, sőt állítólag még a templomban is látták. Legfurcsábbnak azt tartották, hogy nem járt az üdülők által felkapott helyeken. Többen bizonygatták, hogy időnként valamit írogatott egy kisebb füzetbe. Ezzel a szokásos falusi menetrend szerint elindultak az első pletykák is: városból jött ellenőrizni, régen itt lakó rokonait kutatja, az egykori gróf távoli ága-örököse.

A Vendég következő napja is korán kezdődött, de a bevásárlás és reggelizés után sehova sem ment. Hanem furcsa kéréssel állt elő. Megkérdezte, hogy átnézhetné-e a kert végi kamrában felhalmozott lomokat? Természetesen, „rendet rakva maga után”. Miután, a hölgy megengedte, a Vendég elvonult a kert végébe és egész nap rendezkedett. Majd délután 3-4 óta körül rendet rakott, bevonult a fürdőszobában, valamit evett és eltávozott. Napnyugta után visszajött, TV-t sem nézve kiült a kertbe és nézegette a csillagokat.

A következő nap a Vendég megint hamarabb talpon volt. A hajnali bevásárlása-reggelije után újabb fura kéréssel jött elő: felújíthatná-e a lomok némelyikét. És, - mielőtt a hölgy arra gondolt volna, hogy így akarja ledolgozni a szállását - hozzátette, hogy ami kell hozzá, azt ő fizeti. És akkor újabb egy hétre - előre - kifizetni a szállását is, ha maradhat. Mivel a hölgy ezt nem értette, a Vendég elmondta, hogy van elég ideje, nem kell sehová se mennie. Jól érzi magát itt a faluban, de unatkozik. Ezért szeretné valami hasznossal „elfoglalni magát”. Így aztán a Vendég reggeltől késő délutánig fűrt-faragott, ragasztott-festett. A hölgy nem törődött a dologgal, rá sem nézett (nehogy a Vendég úgy érezze, hogy ellenőrzik). Bár egy idő után már kissé zavarta a kert végi zaj és por. Amikor szombat reggel a Vendég kérte, hogy „nézze meg, mire jutott”, nem akart hinni a szemének. A kertvégi hátsó kamra úgy nézett ki, mint egy helytörténeti múzeum. Régi eszközök és felszerelések felújítva, szerszámok letisztítva és a falon díszesen elrendezve. „Estére szebb lesz”- mondta a Vendég - „mert találtam némi használható meszet és festékmaradékot. Napnyugtára a kamra már frissen meszelve, lefestett ajtókkal és ablakokkal díszlett a kert végében. Majd a Vendég - ahogy addig is tette - bevonult a fürdőszobába, majd átöltözve valamit vacsorázott, és újra kiült az eget kémlelni.

De ez az este más volt, mint a többi. Mert egy nagy üveg bort is kivitt magával és merengve nézte a csillagos eget. A hölgy úgy érezte, hogy valamit neki is kéne mondani. Ezért kiment hozzá, majd megkérdezte: „hogyan lehet, hogy eddig nem látta inni, most pedig itt az üveg”. A válasz egyszerű volt és logikus: „Nem gondoltam, hogy ennyi idő alatt meg tudom csinálni. De sikerült, ezért meg kell ünnepelni. Mivel holnap vasárnap, ezért lazíthatok egy kicsit.” Majd kérte a hölgyet, hogy ő is nézze a csillagokat. Miután hajlandó volt kiülni a kertbe egy nagy bögre teával (mert a bor kínálását nem fogadta el), élvezettel hallgatta a Vendég meséit a csillagokról, a hozzájuk kötődő mondákról és jóslásokról. Maga is meglepődött azon, hogy eddig miért nem érdekelte ez a gyönyörű éjszakai „díszkivilágítás”. Éjfél tájban befejezték a csillagok nézését. Ekkor, mielőtt nyugovóra tértek - a jó éjszakásra és a szép álmokra - a hölgy elfogadott egy pohár bort. Bár igen nehezen aludt el - mert agyában kavargtak a gondolatok -, de hajnalban vidáman és kipihenten ébredt.

Vasárnap reggel - mire felkelt - a Vendég már megtette a szokásos hajnali sétáját. És egy meglepő ajánlattal hozakodott elő. Egy közeli városban nagy kirakodó vásárt tartanak. Kérte, hogy menjenek el együtt, mert ő nem ismerős arrafelé. És, mivel rajta kívül nincsenek vendégek, ezzel nem okozna fennakadást. A falu közepéről induló busszal mehetnének, és a délutáni járással visszajönnének. „Vasárnap van, ennyi kényeztetést megadhatunk magunknak.” A hölgy kicsi szabódott, mert már régóta nem hagyta el a falut, ennek ellenére meggyőzte magát. Jól is tette, mert hasonló „vasárnapban” eddig nem volt része. Eleinte zavarta, ha ismerőssel találkozott. Ilyenkor a Vendég megkönnyítette a magyarázkodást azzal, hogy: ő kérte fel a szállásadóját idegenvezetésre, mert nem ismeri az itteni vidéket, sem a szokásokat. Sétáltak a vásár forgatagában, kóstolták a sülteket és süteményeket, a jobbajta kimért borokat. Késő este értek csak haza, annyira fáradtan, hogy már csillagokat nézni sem volt erejük. Amire egyébként sem volt lehetőség, mert az időjárás megváltozott, az ég beborult, hideg szél támadt.

Következő héten a Vendég újabb kéréssel állt elő. Mondván, ideje lenne a kertet felkészíteni a télre. Amit lehet begyűjteni, kertet felásni, és az ilyenkor szokásos növényeket még elültetni. Mivel a hölgy ehhez hozzájárult, a Vendég egészen napnyugtáig a kertben dolgozott. Még ebédet sem készített magának, és a szokásos délutáni falu-bejárása is elmaradt. Azt mondta, sietni kell, mert nemsokára megjön az esős idő. Így aztán először történt meg, hogy elfogadta a hölgy vacsora kínálatát. Másnapra beborult, de csak késő délután kezdett szemerkélni.

Harmadnapra eleredt az eső és hideg szél fújt. Ez volt a Vendég utolsó napja, a hölgy szinte bánta, hogy elutazik. Egész nap szinte ki sem léphettek a házból. De legalább volt idegük beszélgetni. A Vendég elmondta, hogy nyugdíjas koráig intenzíven dolgozott. Túlságosan is belefeledkezve a munkájába, amit szeretett. Talán még a családjánál is jobban. Erre csak akkor döbbsent rá, amikor nyugdíjban ment. Akkor érezte igazán, hogy családi kapcsolatai elhidegültek. Otthon egyre kényelmetlenebbül és magányosabbnak egyre érezte magát, a feleségével való kapcsolata kimerült a közös lakáshasználatban. Ekkor döbbsent rá, hogy kár volt a „nagy hajítás”, valahol nagyon elszúrta az életét.

Elhatározta, hogy új életet kezd, ezután csak a hobbijának (a néprajznak) él. Elhagyta a lakását, de úgy, hogy oda bármikor visszatérhessen. Járt a országot, megszállt a neki tetsző vidéken, kutagatta a környéket, majd tovább ment, új helyet keresve. Megszokta ezt a korán kelős és későn fekvős vándor-életet; hogy saját magát ellátja, bevásárol, főz és mos. Ez az első hely, ahol úgy érzi, szívesen maradna. Mert itt készségesen fogadták, elnézték furcsa szokásait, engedték dolgoztatni. Ha a hölgy el tudná fogadni őt olyannak, amilyenek eddig megismerte, akkor talán még hasznosabbá tudná tenni magát a ház körül. És ne haragudjon meg rá azért, ha esetleg udvarolni és közeledni próbálna. Természetesen csak addig, ameddig a hölgy szívesen látná, és nem alakul ki zavaró feszültség közöttük. Ekkor elég lesz egy szó, és másnap indul tovább. Kérte: gondolja át ajánlatát, és estig adjon rá választ.

A beszélgetés megszakadt, mert a hölgy hirtelen felállt és kiment a konyhába. A Vendég pedig elvonult a szobájába. A hölgy nem tudta eldönteni, mit tegyen. Érzések és kétségek, remények és bizonytalanságok, vágyak és félelmek gyötörték. Vajon bízhat-e, sikerül-e, mit szólnak a faluban, nem akarja-e őt kihasználni? Hirtelen bevillant egy mentő gondolat! Mi lenne, ha felajánlaná: tegyenek egy kísérletet. Maradjon még egy hónapig, azalatt kipróbálhatják milyen az együttélés, ráérnek majd utána dönteni. Hirtelen maga is elpirult ettől a merész ötlettől. Már besötétedett, mire összeszedte magát, hogy elmondja választát. Mivel a Vendég még mindig a szobájában volt, kopogott és belépett. A szobában egy gyertya világított, az ajtó becsukódott.

Másnap reggel, amikor a hölgy felébredt, egyedül volt a szobában. A férfi már kint volt a kertben és nézelődött. Ezután valamit szöszmötölt a fürdőszobában, felöltözött és elment a házból. Majd fél óra múlva visszajött, kezében a szokásosnál nagyobb bevásárló szatyor. Ami azt jelezte, hogy már bevásárolt a legkorábban kinyitó pékségben - kettőjüknek.

BEFEJEZÉS

Íme, néhány kissé idealizált - és mai korra aktualizált - sikertörténet-szerű tanmese. Hogy mit adhat ez nekünk? Talán ötletet vagy szórakoztató olvasmányt. Esetleg módszert arra, hogy miként küzdhetnénk le vélt-valós gátlásainkat. Lökést ahhoz, hogy tegyünk valamit. Jelzést, hogy milyen irányba lehet vagy ésszerű elmozdulni, mit lenne érdemes előzőleg átgondolni. Képet arról, hogy némely döntésünknek mi lehet az eredménye. Vagy arról, hogy a „másik fél” miként reagálhat, Bátorítást azzal, hogy hasonló utat mások már bejártak, ezért nem érdemes feleslegesen félni. Mottó: „Aki tenni akar, megoldást keres; aki nem mer, az kifogást.”

Kézirat lezárva: Budapest, 2017. június 10-én.